

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

**Bruxelles, 20 mai 2019
(OR. en)**

**2016/0362 (COD)
LEX 1923**

**PE-CONS 48/1/19
REV 1**

**EF 67
ECOFIN 165
DRS 14
CODEC 414**

**DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
DE MODIFICARE A DIRECTIVEI 2014/59/UE
ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CAPACITATEA DE ABSORBȚIE A PIERDERILOR
ȘI DE RECAPITALIZARE A INSTITUȚIILOR DE CREDIT ȘI A FIRMELOR DE INVESTIȚII
ȘI A DIRECTIVEI 98/26/CE**

DIRECTIVA (UE) 2019/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 mai 2019

de modificare a Directivei 2014/59/UE
în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare
a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară³,

¹ JO C 34, 31.1.2018, p. 17.

² JO C 209, 30.6.2017, p. 36.

³ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 mai 2019.

întrucât:

- (1) La 9 noiembrie 2015, Consiliul pentru Stabilitate Financiară a publicat Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Obiectivul standardului TLAC este acela de a asigura că băncile de importanță sistemică globală, denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în cadrul Uniunii, dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a contribui la garantarea faptului că, în cazul unei rezoluții și în perioada imediat următoare, respectivele instituții pot continua să îndeplinească funcții critice fără a pune fondurile contribuabililor, și anume fondurile publice, sau stabilitatea financiară în pericol. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015, „Către finalizarea Uniunii bancare”, Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul anului 2016, astfel încât standardul TLAC să poată fi pus în aplicare în dreptul Uniunii în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

- (2) Punerea în aplicare a standardului TLAC în dreptul Uniunii trebuie să țină seama de cerința minimă existentă specifică fiecărei instituții de fonduri proprii și datorii eligibile („MREL”), care se aplică tuturor instituțiilor de credit și firmelor de investiții („instituții”) cu sediul în Uniune, precum și oricărei alte entități astfel cum este prevăzut în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹ („entități”). Având în vedere că standardul TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile și entitățile cu sediul în Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun.

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru instituțiile din categoria G-SII („cerința minimă TLAC”) ar trebui să fie introdus în legislația Uniunii prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013¹, în timp ce cerința suplimentară specifică fiecărei instituții din categoria G-SII și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII, la care se face referire ca MREL, ar trebui să fie abordate prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului². Dispozițiile Directivei 2014/59/UE, astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă, privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor și a entităților ar trebui aplicate în mod consecvent cu cele din Regulamentele (UE) nr. 575/2013 și (UE) nr. 806/2014 și din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului³.

-
- ¹ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).
- ² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).
- ³ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (3) Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune creează costuri suplimentare și insecuritate juridică și îngreunează aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile și entitățile transfrontaliere. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii duce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, deoarece costurile pe care instituțiile și entitățile trebuie să le suporte pentru a asigura conformitatea cu cerințele existente și cu standardul TLAC ar putea varia în mod considerabil de la un stat membru la altul. Prin urmare, este necesar să se înlăture aceste obstacole din calea bunei funcționări a pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

- (4) În conformitate cu standardul TLAC, Directiva 2014/59/UE ar trebui să recunoască în continuare atât strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup, de obicei întreprinderea-mamă, face obiectul rezoluției, în timp ce celelalte entități din grup, de obicei filialele care desfășoară activități economice, nu intră în rezoluție, ci transferă pierderile și nevoile lor de recapitalizare entității de rezoluție. În strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități din grup ar putea face obiectul rezoluției. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficace, este important ca entitățile care urmează să facă obiectul rezoluției („entități de rezoluție”), adică entitățile asupra cărora s-ar putea aplica măsurile de rezoluție, împreună cu filialele care aparțin acestor entități („grupuri de rezoluție”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a se stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care instituțiile și entitățile ar trebui să îl respecte. Prin urmare, este necesar să se introducă conceptele de „entitate de rezoluție” și „grup de rezoluție” și să se modifice Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului, astfel încât să se prevadă în mod explicit obligația autorităților de rezoluție de a identifica entitățile de rezoluție și grupurile de rezoluție din cadrul unui grup și de a examina în mod adecvat consecințele oricărei măsuri planificate în cadrul grupului în vederea asigurării unei rezoluții eficace a grupului.

- (5) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile și entitățile dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru a garanta că absorbția pierderilor și recapitalizarea se realizează rapid și fără dificultăți, cu un impact minim asupra contribuabililor și stabilității financiare. Acest lucru ar trebui să se obțină prin respectarea de către instituții a unei MREL specifice instituției, astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE.
- (6) Pentru a alinia numitorii care măsoară capacitatea instituțiilor și a entităților de absorbție a pierderilor și de recapitalizare la numitorii prevăzuți de standardul TLAC, ar trebui ca MREL să fie exprimată ca procent din quantumul total al expunerii la risc și din indicatorul de măsurare a expunerii totale ale instituției sau entității relevante, și instituțiile sau entitățile ar trebui să respecte concomitent nivelurile care rezultă din cele două modalități de calcul.
- (7) Pentru a facilita planificarea pe termen lung pentru emiterea de instrumente și pentru a garanta siguranța în ceea ce privește amortizoarele necesare, piețele trebuie să cunoască în timp util criteriile de eligibilitate necesare pentru ca instrumentele să fie recunoscute drept datorii eligibile TLAC sau MREL.

- (8) Pentru a se asigura condiții de concurență echitabile pentru instituțiile și entitățile stabilite în Uniune, inclusiv la nivel mondial, criteriile de eligibilitate a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne pentru respectarea MREL ar trebui să fie aliniate îndeaproape la cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC, făcând totodată obiectul ajustărilor și cerințelor complementare introduse în prezenta directivă. În special, anumite instrumente de datorie care conțin un element derivat încorporat, ca de exemplu anumite instrumente financiare structurate, ar trebui să fie eligibile, sub rezerva unor condiții specifice, pentru respectarea MREL, în măsura în care au o valoare a principalului fixă sau în creștere care se rambursează la scadență și care este cunoscută în prealabil, în timp ce doar venitul suplimentar este corelat cu respectivul element derivat și depinde de performanța unui activ de referință. Având în vedere condițiile respective, este de așteptat ca respectivele instrumente de datorie să aibă o foarte bună capacitate de a absorbi pierderile și să poată face obiectul recapitalizării interne cu ușurință în caz de rezoluție. În cazul în care fondurile proprii deținute de instituții sau entități depășesc cerințele de fonduri proprii, acest lucru nu ar trebui să afecteze, în sine, deciziile privind stabilirea MREL. În plus, ar trebui ca instituțiile și entitățile să poată îndeplini cu fonduri proprii orice parte din cerința MREL care li se aplică.

- (9) În categoria datoriilor utilizate pentru respectarea MREL intră, în principiu, toate datoriile corespunzătoare creanțelor deținute de creditori negarantați obișnuiți (datorii nesubordonate), cu excepția cazului în care acestea nu întrunesc criteriile de eligibilitate specifice prevăzute în prezenta directivă. Pentru a consolida posibilitatea de soluționare a instituțiilor și a entităților prin utilizarea eficace a instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată impune obligația ca MREL să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate, în special atunci când există indicii clare că, în rezoluție, creditorii care fac obiectul recapitalizării interne riscă să suporte pierderi care ar depăși pierderile pe care aceștia le-ar suporta în procedura obișnuită de insolvență. Autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze necesitatea de a impune instituțiilor să îndeplinească MREL cu fonduri proprii și alte datorii subordonate, în cazul în care cuantumul datoriilor excluse din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă atinge un anumit prag dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile pentru MREL. Instituțiile și entitățile ar trebui să îndeplinească MREL cu fonduri proprii și alte datorii subordonate în măsura în care este necesar pentru a preveni situațiile în care creditorii lor ar suferi pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în procedura obișnuită de insolvență.

- (10) Orice subordonare a instrumentelor de datorie solicitată de autoritățile de rezoluție cu privire la MREL nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC cu instrumente de datorie nesubordonate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și astfel cum permite standardul TLAC. Pentru entitățile de rezoluție din categoria G-SII, pentru entitățile de rezoluție ale grupurilor de rezoluție cu active de peste 100 de miliarde EUR (bănci de prim rang), precum și pentru entitățile de rezoluție ale anumitor grupuri de rezoluție mai mici care sunt considerate susceptibile de a prezenta un risc sistemic în caz de intrare în dificultate, ținând seama de prevalența depozitelor și de absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare, de accesul limitat la piețele de capital pentru datoriile eligibile și de recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată impune ca o parte din MREL egală cu nivelul de absorbție a pierderilor și de recapitalizare menționat la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate, inclusiv fondurile proprii utilizate pentru respectarea cerinței amortizorului combinat prevăzută în Directiva 2013/36/UE.

- (11) La cererea unei entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată reduce partea din MREL care trebuie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate până la o limită care corespunde nivelului reducerii posibile în temeiul articolului 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în legătură cu cerința minimă TLAC prevăzută în regulamentul respectiv. Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată impune, în conformitate cu principiul proporționalității, ca MREL să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate, în măsura în care nivelul general al subordonării impuse sub formă de elemente de fonduri proprii și datorii eligibile, ca urmare a obligației instituțiilor și a entităților de a se conforma cerinței minime TLAC, MREL și, după caz, cerinței amortizorului combinat în temeiul Directivei 2013/36/UE, nu depășește valoarea cea mai mare dintre nivelul de absorbție a pierderilor și de recapitalizare prevăzut la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă sau formula stabilită în prezenta directivă bazată pe cerințele prudențiale privind pilonul 1 și pilonul 2 și pe cerința amortizorului combinat.

- (12) Pentru anumite bănci de prim rang, autoritățile de rezoluție ar trebui, sub rezerva unor condiții care urmează să fie evaluate de autoritatea de rezoluție, să limiteze nivelul cerinței minime de subordonare la un anumit prag, ținând seama și de potențialul risc de impact disproporționat asupra modelului de afaceri al instituțiilor respective. Această limitare nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a stabili o cerință de subordonare superioară pragului respectiv prin intermediul cerinței de subordonare aferente pilonului 2, sub rezerva condițiilor aplicabile acestui pilon, pe baza unor criterii alternative, și anume obstacolele în calea posibilității de soluționare, fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție sau profilul de risc al instituției.
- (13) MREL ar trebui să le permită instituțiilor și entităților să absoarbă pierderile așteptate în rezoluție sau la atingerea punctului de neviabilitate, după caz, și să fie recapitalizate după punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în planul de rezoluție sau după rezoluția grupului de rezoluție. Pe baza strategiei de rezoluție pentru care au optat, autoritățile de rezoluție ar trebui să justifice în mod corespunzător nivelul MREL impus și ar trebui să revizuiască fără întârzieri nejustificate nivelul respectiv pentru a reflecta orice modificare survenită în ceea ce privește nivelul cerinței prevăzute la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE. Drept urmare, nivelul MREL impus ar trebui să reprezinte suma dintre cuantumul pierderilor așteptate în rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituției sau ale entității și cuantumul recapitalizării care îi permite instituției sau entității ca, după încheierea rezoluției ori după exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie, să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. Autoritatea de rezoluție ar trebui să ajusteze, în sensul creșterii sau scăderii, cuantumul de recapitalizare pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluție.

- (14) Autoritatea de rezoluție ar trebui să fie în măsură să crească cuantumul recapitalizării pentru a asigura un nivel suficient de încredere a pieței în instituție sau în entitate după punerea în aplicare a măsurilor stabilite în planul de rezoluție. Nivelul solicitat al amortizorului privind încrederea pieței ar trebui să permită instituției sau entității să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare, inclusiv să acopere costurile legate de restructurarea activităților instituției sau entității în urma rezoluției, și să mențină un nivel suficient de încredere a pieței. Amortizorul privind încrederea pieței ar trebui stabilit în funcție de o parte din cerința amortizorului combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE. Autoritățile de rezoluție ar trebui să ajusteze, în sensul scăderii, nivelul amortizorului privind încrederea pieței, dacă un nivel mai scăzut este suficient pentru a asigura o încredere suficientă a pieței, sau să ajusteze nivelul în sensul creșterii, dacă un nivel mai ridicat este necesar pentru a se asigura că, în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluție, entitatea continuă să îndeplinească condițiile de autorizare pentru o perioadă adecvată și să mențină un nivel suficient de încredere a pieței.

- (15) În conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei¹, autoritățile de rezoluție ar trebui să verifice baza de investitori a instrumentelor MREL ale fiecărei instituții sau entități în parte. Dacă o parte semnificativă a instrumentelor MREL ale unei instituții sau entități este deținută de investitori de retail care ar putea să nu fi primit o indicație corespunzătoare referitoare la riscurile relevante, acest lucru în sine ar putea constitui un obstacol în calea posibilității de soluționare. În plus, dacă o mare parte a instrumentelor MREL ale unei instituții sau entități este deținută de alte instituții sau entități, implicațiile sistemice ale unei reduceri a valorii sau conversii ar putea, de asemenea, reprezenta un obstacol în calea posibilității de soluționare. În cazul în care o autoritate de rezoluție constată un obstacol în calea posibilității de soluționare care rezultă din dimensiunea și caracteristicile unei anumite baze de investitori, aceasta ar trebui să poată recomanda unei instituții sau entități să abordeze respectivul obstacol.

¹ Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO L 184, 8.7.2016, p. 1).

- (16) Pentru ca investitorii de retail să nu investească în mod excesiv în anumite instrumente de datorie care sunt eligibile pentru MREL, statele membre ar trebui să se asigure că valoarea nominală minimă a unor astfel de instrumente este relativ ridicată sau că investiția în astfel de instrumente nu reprezintă o proporție excesivă din portofoliul investitorului. Această cerință ar trebui să se aplice numai instrumentelor emise după data de transpunere a prezentei directive. Având în vedere că această cerință nu este acoperită suficient în Directiva 2014/65/UE, ea ar trebui să fie aplicabilă în temeiul Directivei 2014/59/UE și nu ar trebui să aducă atingere normelor de protecție a investitorilor prevăzute în Directiva 2014/65/UE. Atunci când, cu ocazia îndeplinirii sarcinilor lor, autoritățile de rezoluție găsesc dovezi privind posibile încălcări ale Directivei 2014/65/UE, ele ar trebui să poată face schimb de informații confidențiale cu autoritățile responsabile în ceea ce privește comportamentul pe piață, în scopul asigurării respectării directivei menționate. În plus, statele membre ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a restricționa și mai mult comercializarea și vânzarea anumitor instrumente către anumiți investitori.
- (17) Pentru a consolida posibilitatea de soluționare a unei instituții din categoria G-SII, autoritățile de rezoluție ar trebui să le poată impune o MREL specifică instituției, pe lângă cerința minimă TLAC prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Această MREL specifică instituției ar trebui impusă dacă cerința minimă TLAC nu este suficientă pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o instituție din categoria G-SII conform strategiei de rezoluție alese.

- (18) Atunci când stabilesc nivelul MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de gradul de relevanță sistemică al unei instituții sau entități și de impactul negativ pe care intrarea în dificultate a acestora l-ar putea avea asupra stabilității financiare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă în vedere necesitatea asigurării unor condiții de concurență echitabile între instituțiile din categoria G-SII și alte instituții sau entități comparabile, relevante din punct de vedere sistemic în cadrul Uniunii. Prin urmare, MREL a instituțiilor sau a entităților care nu intră în categoria G-SII, dar a căror importanță sistemică în Uniune poate fi comparată cu importanța sistemică a instituțiilor din categoria G-SII nu ar trebui să devieze în mod disproporționat de la nivelul și componența MREL stabilită în general pentru instituțiile din categoria G-SII.
- (19) În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile sau entitățile care sunt identificate drept entități de rezoluție ar trebui să facă obiectul MREL doar la nivelul consolidat al grupului de rezoluție. Aceasta înseamnă că entitățile de rezoluție ar trebui, pentru îndeplinirea MREL, să aibă obligația de a emite instrumente și elemente eligibile creditorilor terți externi care ar urma să facă obiectul recapitalizării interne în cazul în care entitatea de rezoluție intră în rezoluție.

- (20) Instituțiile sau entitățile care nu sunt entități de rezoluție ar trebui să respecte MREL la nivel individual. Nevoile de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ale acestor instituții sau entități ar trebui asigurate, în general, de entitățile de rezoluție ale grupului de rezoluție din care acestea fac parte prin achiziționarea directă sau indirectă de către respectivele entități de rezoluție a instrumentelor de fonduri proprii și a instrumentelor de datorie eligibile pe care le-au emis aceste instituții sau entități și prin reducerea valorii acestora sau prin convertirea acestora în instrumente de proprietate la atingerea punctului în care respectivele instituții sau entități nu mai sunt viabile. Drept urmare, MREL care se aplică instituțiilor sau entităților care nu sunt entități de rezoluție ar trebui aplicată alături de cerințele care se aplică entităților de rezoluție și în concordanță cu acestea. Acest lucru ar trebui să permită autorităților de rezoluție să aplice rezoluția unui anumit grup de rezoluție fără a o aplica anumitor filiale, evitându-se astfel eventualele efecte de perturbare a pieței. Aplicarea MREL în cazul instituțiilor sau entităților care nu sunt entități de rezoluție ar trebui să respecte strategia de rezoluție aleasă și, în special, nu ar trebui să modifice relația de apartenență dintre instituții sau entități și grupul de rezoluție, din care fac parte, după recapitalizarea acestor instituții sau entități.
- (21) Dacă atât entitatea de rezoluție sau întreprinderea-mamă, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată acorda o derogare de la MREL care se aplică acestor filiale care nu sunt entități de rezoluție sau să le permită acestora să îndeplinească MREL cu garanții acoperite cu colateral între întreprinderea-mamă și filialele sale, garanții care pot fi activate în condiții temporale echivalente celor care permit reducerea valorii datoriilor eligibile sau conversia acestora. Colateralul care acoperă garanția ar trebui să fie foarte lichid și să prezinte un risc de piață și de credit minim.

- (22) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prevede că autoritățile competente pot acorda o derogare de la aplicarea anumitor cerințe privind solvabilitatea și lichiditatea pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central („rețele cooperatiste”), în cazul în care sunt îndeplinite anumite condiții specifice. Pentru a ține seama de particularitățile unor astfel de rețele cooperatiste, autoritățile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să poată acorda o derogare de la aplicarea MREL pentru astfel de instituții de credit și organismul central, în condiții similare celor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care instituțiile de credit și organismul central sunt stabilite în același stat membru. De asemenea, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să trateze instituțiile de credit și organismul central în ansamblu atunci când evaluează condițiile de declanșare a rezoluției în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată asigura respectarea cerinței externe MREL a grupului de rezoluție în ansamblu, în diferite moduri în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate al fiecărui grup, luând în considerare datoriile eligibile ale entităților cărora, în conformitate cu planul de rezoluție, autoritățile de rezoluție le impun să emită instrumente eligibile pentru MREL în afara grupului de rezoluție.

- (23) Pentru a se asigura un nivel adecvat al MREL pentru scopurile rezoluției, autoritățile responsabile cu stabilirea nivelului MREL ar trebui să fie autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului, care este autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, și autoritățile de rezoluție ale altor entități din cadrul grupului de rezoluție. Orice dezacord între autorități ar trebui să facă obiectul competențelor Autorității bancare europene (ABE), în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹, sub rezerva condițiilor și a restricțiilor prevăzute în prezenta directivă.
- (24) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să abordeze și să remedieze în mod adecvat orice încălcări ale cerinței minime TLAC și ale MREL. Având în vedere că o încălcare a acestor cerințe ar putea constitui un obstacol în calea posibilității de soluționare a instituției sau a grupului, durata procedurilor existente pentru eliminarea obstacolelor din calea posibilității de soluționare ar trebui redusă pentru a aborda cu celeritate eventualele încălcări ale acestor cerințe. De asemenea, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să le solicite instituțiilor sau entităților să modifice profilurile de scadență ale instrumentelor și elementelor eligibile și să pregătească și să pună în aplicare planuri pentru a restabili nivelul cerințelor respective. Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată, de asemenea, să interzică anumite distribuiri în cazul în care apreciază că o instituție sau o entitate nu îndeplinește cerințele amortizorului combinat în temeiul Directivei 2013/36/UE atunci când acestea sunt luate în considerare în plus față de MREL.

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (25) Pentru a asigura aplicarea transparentă a MREL, instituțiile și entitățile ar trebui să raporteze autorităților lor competente și autorităților de rezoluție și să publice în mod regulat informații privind MREL care li se aplică, nivelurile de datorii eligibile și de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și componența acestor pasive, inclusiv privind profilul de scadență și rangul acordat acestora în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență. În cazul instituțiilor sau entităților cărora li se aplică cerința minimă TLAC, ar trebui ca frecvențele de raportare în scopuri de supraveghere și de publicare a MREL specifice instituției, în conformitate cu prezenta directivă, să fie coerente cu cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC. Deși ar trebui să fie permise excepții totale sau parțiale de la obligațiile de raportare și de publicare ale anumitor instituții sau entități în anumite cazuri specificate în prezenta directivă, aceste excepții nu ar trebui să limiteze competențele autorităților de rezoluție de a solicita informații în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul Directivei 2014/59/UE astfel cum a fost modificată prin prezenta directivă.

- (26) Cerința de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acorduri sau în instrumente care creează datorii reglementate de legislația țărilor terțe ar trebui să faciliteze și să amelioreze procesul de recapitalizare internă a datoriilor respective în caz de rezoluție. Dispozițiile contractuale, atunci când sunt bine redactate și adoptate pe scară largă, pot oferi o soluție viabilă în cazul rezoluției la nivel transfrontalier, până la elaborarea unei abordări legale în cadrul dreptului Uniunii sau a unor stimulente pentru a alege dreptul unui stat membru pentru încheierea de contracte sau până la adoptarea în toate jurisdicțiile statelor terțe de cadre de recunoaștere legală care să permită rezoluția eficientă la nivel transfrontalier. Chiar și în cazul în care există cadre de recunoaștere legală, dispozițiile de recunoaștere contractuală ar trebui să contribuie la conștientizarea de către creditorii care operează în temeiul unor dispoziții contractuale care nu sunt reglementate de dreptul unui stat membru a eventualelor măsuri de rezoluție cu privire la instituțiile sau entitățile care sunt reglementate de dreptul Uniunii. Cu toate acestea, ar putea exista cazuri în care este impracticabil ca instituțiile sau entitățile să includă respectivele clauze contractuale în acorduri sau în instrumente care creează anumite datorii, în special datorii care nu sunt excluse din instrumentul de recapitalizare internă în temeiul Directivei 2014/59/UE, depozite garantate sau instrumente de fonduri proprii.

De exemplu, în anumite circumstanțe, ar putea fi considerată impracticabilă includerea unor clauze de recunoaștere contractuală în contracte care au ca obiect datorii, în cazurile în care în temeiul legislației țării terțe respective este ilegal ca o instituție sau o entitate să includă astfel de clauze în acorduri sau instrumente care creează datorii care sunt reglementate de legislația țării terțe respective, dacă o instituție sau o entitate nu are nicio competență la nivel individual să modifice clauzele contractuale, întrucât acestea sunt impuse de protocoale internaționale sau se întemeiază pe condiții standard convenite la nivel internațional, ori în cazul în care datoria care ar face obiectul cerinței de recunoaștere contractuală este condiționată de o încălcare a contractului sau rezultă din garanții, contragaranții sau alte instrumente utilizate în contextul unor operațiuni de finanțare a comerțului. Cu toate acestea, un refuz de către contraparte de a se angaja să respecte o clauză de recunoaștere contractuală în materie de recapitalizare internă nu ar trebui considerat, în sine, drept un motiv de impracticabilitate. ABE ar trebui să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare, care să fie adoptate de Comisie în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a identifica mai precis cazurile de impracticabilitate. Atunci când se aplică respectivele standarde tehnice de reglementare și luând în considerare particularitățile pieței în cauză, autoritatea de rezoluție ar trebui să stabilească, în măsura în care consideră necesar, categorii de datorii în cazul cărora ar putea exista motive de impracticabilitate. În acest cadru, ar trebui ca o instituție sau o entitate să fie cea care apreciază dacă este impracticabilă introducerea într-un contract sau într-o categorie de contracte a unei clauze de recunoaștere în materie de recapitalizare internă. Instituțiile și entitățile ar trebui să furnizeze în mod regulat informații actualizate autorităților de rezoluție, pentru a le ține la curent în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a condițiilor de recunoaștere contractuală.

În acest context, instituțiile și entitățile ar trebui să precizeze contractele sau categoriile de contracte în cazul cărora este impracticabilă introducerea unei clauze de recunoaștere în materie de recapitalizare internă și să motiveze evaluarea respectivă. Autoritățile de rezoluție ar trebui, într-un interval de timp rezonabil, să evalueze o opinie a unei instituții sau a unei entități conform căreia este impracticabilă includerea unei clauze de recunoaștere contractuală în acorduri de finanțare și să ia măsuri pentru a aborda orice evaluări eronate și obstacole din calea posibilității de soluționare, survenite ca rezultat al neinclunderii unor clauze de recunoaștere contractuală. Instituțiile și entitățile ar trebui să fie pregătite să își justifice opinia, dacă acest lucru este solicitat de autoritatea de rezoluție. În plus, pentru a se asigura că nu este afectată posibilitatea de soluționare a instituțiilor sau entităților, datoriile în cazul cărora nu sunt incluse dispoziții contractuale relevante nu ar trebui să fie eligibile pentru MREL.

- (27) Este util și necesar să se adapteze competența autorităților de rezoluție de a suspenda, pentru o perioadă determinată, anumite obligații contractuale ale instituțiilor și ale entităților. În special, ar trebui să fie posibil ca o autoritate de rezoluție să exercite această competență înainte ca o instituție sau o entitate să intre în rezoluție, începând din momentul în care s-a stabilit că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă să intre în dificultate, în cazul în care nu este imediat disponibilă o măsură din sectorul privat care ar împiedica, în opinia autorității de rezoluție, intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil și dacă exercitarea respectivei competențe este considerată necesară pentru a se evita o și mai mare deteriorare a condițiilor financiare ale instituției sau entității. În respectivul context, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să exercite această competență dacă nu sunt mulțumite de o măsură din sectorul privat care a fost propusă și care este disponibilă imediat. Competența de a suspenda anumite obligații contractuale ar permite, de asemenea, autorităților de rezoluție să stabilească dacă o măsură de rezoluție este în interesul public, să aleagă cele mai adecvate instrumente de rezoluție sau să asigure aplicarea efectivă a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție. Durata suspendării ar trebui limitată la maximum două zile lucrătoare. În limita acestei perioade maxime, suspendarea ar putea continua să se aplice după luarea deciziei de rezoluție.

- (28) Pentru ca competența de a suspenda anumite obligații contractuale să fie utilizată în mod proporțional, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a lua în considerare circumstanțele fiecărui caz în parte și de a stabili domeniul de aplicare al suspendării în consecință. În plus, acestea ar trebui să aibă posibilitatea de a autoriza, de la caz la caz, anumite plăți, în special, dar fără a se limita la cheltuieli administrative ale instituției sau ale entității în cauză. Ar trebui, de asemenea, să fie posibil să se aplice competența de suspendare în ceea ce privește depozitele eligibile. Cu toate acestea, autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze cu atenție dacă este adecvată aplicarea respectivei competențe de suspendare în cazul anumitor depozite eligibile, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii, și ar trebui să evalueze riscul ca aplicarea suspendării cu privire la aceste depozite să perturbe grav funcționarea piețelor financiare. În cazul în care competența de a suspenda anumite obligații contractuale este exercitată în ceea ce privește depozitele garantate, aceste depozite nu ar trebui să fie considerate indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹. Pentru a se asigura că, în perioada de suspendare, deponenții nu întâmpină dificultăți financiare, statele membre ar trebui să poată prevedea că aceștia au dreptul să efectueze retrageri în limita unui anumit cuantum zilnic.

¹ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

- (29) În perioada de suspendare, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare, de asemenea, inclusiv pe baza planului de rezoluție al instituției sau al entității, posibilitatea ca instituția sau entitatea să nu facă în cele din urmă obiectul rezoluției, ci să fie lichidată în temeiul dreptului intern. În astfel de cazuri, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru realizarea unei coordonări corespunzătoare cu autoritățile naționale competente și pentru a se asigura că suspendarea nu afectează eficacitatea procesului de lichidare.
- (30) Competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare nu ar trebui să se aplice obligațiilor datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE, băncilor centrale, contrapărților centrale autorizate ori contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru valori mobiliare și piețe) (ESMA). Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Pentru a se asigura că aceste protecții se aplică în mod corespunzător în situații de criză, menținându-se, în același timp, un nivel adecvat de securitate pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare, precum și pentru alți participanți pe piață, Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată, astfel încât să prevadă că o măsură de prevenire a crizei, o suspendare a obligației în temeiul articolului 33a sau o măsură de gestionare a crizei nu ar trebui să fie considerată în sine ca reprezentând o procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale să fie îndeplinite în continuare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să aducă atingere funcționării unui sistem desemnat în temeiul Directivei 98/26/CE sau dreptului la garanții suplimentare prevăzut în directiva respectivă.

- (31) Un aspect esențial al unei rezoluții eficace constă în a se asigura că, odată ce instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE intră în rezoluție, contrapărțile lor în contracte financiare nu își pot încheia pozițiile exclusiv ca rezultat al intrării în rezoluție a respectivelor instituții sau entități. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie împuternicite să suspende obligațiile de plată sau de livrare datorate în temeiul unui contract cu o instituție aflată în rezoluție și ar trebui să aibă competența de a impune, pe o perioadă limitată, restricții drepturilor contrapărților de a stinge, accelera sau rezilia în alt mod contractele financiare. Aceste cerințe nu se aplică direct contractelor în temeiul dreptului unei țări terțe. În absența unui cadru legal pentru recunoașterea transfrontalieră, statele membre ar trebui să impună instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE includerea unei clauze contractuale în contractele financiare relevante, prin care se recunoaște că contractul poate face obiectul exercitării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de a suspenda anumite obligații de plată sau de livrare, de a limita executarea garanțiilor sau de a suspenda temporar drepturile de reziliere și de a respecta cerințele prevăzute la articolul 68, ca în situația în care contractul financiar ar fi reglementat de legislația statului membru în cauză. O astfel de obligație ar trebui prevăzută în măsura în care contractul intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor respective. Prin urmare, obligația de a introduce clauza contractuală nu se aplică, în relație cu articolele 33a, 69, 70 și 71 din Directiva 2014/59/UE astfel cum se modifică prin prezenta directivă, în ceea ce privește, de exemplu, contractele încheiate cu contrapărți centrale sau operatori de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, întrucât, pentru aceste contracte, chiar și atunci când ele sunt reglementate de legislația statului membru în cauză, autoritățile de rezoluție nu dispun de competențele prevăzute la articolele respective.

- (32) Excluderea anumitor pasive ale unor instituții sau entități de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau de la competența de a suspenda anumite obligații de plată sau de livrare, de la competența de a limita executarea garanțiilor sau de la competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2014/59/UE, ar trebui, de asemenea, să acopere pasivele aferente CPC-urilor stabilite în Uniune și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA.
- (33) Pentru a se asigura o înțelegere comună a termenilor utilizați în diferitele instrumente juridice, este oportun să se includă în Directiva 98/26/CE definițiile și conceptele introduse de Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului¹ referitoare la o „contraparte centrală” sau „CPC” și la „participant”.
- (34) Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea instituțiilor și a altor entități la sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Considerentul 7 din directiva respectivă clarifică faptul că statele membre au posibilitatea de a aplica dispozițiile directivei atât propriilor instituții care participă în mod direct la sisteme reglementate de legislația unei țări terțe, cât și colateralului constituit în legătură cu participarea la aceste sisteme. Având în vedere dimensiunea mondială și activitățile anumitor sisteme reglementate de legislația unei țări terțe, precum și participarea sporită a entităților stabilite în Uniune la astfel de sisteme, Comisia ar trebui să analizeze modul în care statele membre aplică opțiunea prezentată la considerentul 7 din directiva respectivă și să evalueze necesitatea introducerii unor modificări suplimentare la directiva în cauză cu privire la astfel de sisteme.

¹ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

- (35) Pentru a permite aplicarea efectivă a competențelor de a reduce, de a reduce valoarea sau de a converti elemente ale fondurilor proprii fără a încălca garanțiile creditorilor prevăzute de prezenta directivă, statele membre ar trebui să se asigure că creanțele care rezultă din elemente ale fondurilor proprii sunt clasificate în procedura obișnuită de insolvență la un rang inferior rangului acordat oricărei alte creanțe subordonate. Instrumentele care sunt doar parțial recunoscute ca fonduri proprii ar trebui să fie totuși tratate drept creanțe rezultate din fondurile proprii pentru valoarea lor integrală. Recunoașterea parțială ar putea fi, de exemplu, o consecință a aplicării clauzei de anterioritate care are drept efect derecunoașterea parțială a unui instrument sau o consecință a aplicării calendarului de amortizare prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru instrumentele de fonduri proprii de nivel 2.
- (36) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea unor norme uniforme privind cadrul de redresare și de rezoluție pentru instituții și entități, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

- (37) Pentru ca transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive în legislația lor națională să aibă loc într-un termen corespunzător, statelor membre ar trebui să li se acorde 18 luni de la data intrării sale în vigoare. Cu toate acestea, dispozițiile prezentei directive privind publicarea de informații ar trebui să fie aplicate de la 1 ianuarie 2024, pentru a garanta că instituțiilor și entităților din întreaga Uniune li se acordă o perioadă corespunzătoare pentru a ajunge în mod ordonat la nivelul MREL necesar,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1
Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. «filială» înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în scopul aplicării articolelor 7, 12, 17, 18, 45-45m, 59-62, 91 și 92 din prezenta directivă în cazul grupurilor de rezoluție menționate la punctul 83b litera (b) din prezentul alineat, include, după caz, instituțiile de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, organismul central însuși și filialele lor respective, luând în considerare modul în care aceste grupuri de rezoluție respectă articolul 45e alineatul (3) din prezenta directivă;

5a. «filială semnificativă» înseamnă o filială semnificativă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 135 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(b) se introduce următorul punct:

„68a. «fonduri proprii de nivel 1 de bază» înseamnă fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel cum sunt calculate în conformitate cu articolul 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(c) la punctul 70, cuvintele „pasivele eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne”;

(d) punctul 71 se înlocuiește cu următorul text:

„71. «datorii care pot face obiectul recapitalizării interne» înseamnă acele datorii și instrumente de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

71a. «datorii eligibile» înseamnă datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și care îndeplinesc, după caz, condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 72a alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

71b. «instrumente eligibile subordonate» înseamnă instrumente care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 altele decât cele menționate la articolul 72b alineatele (3)-(5) din respectivul regulament;”;

(e) se introduc următoarele puncte:

„83a. «entitate de rezoluție» înseamnă:

- (a) o persoană juridică stabilită în Uniune, pe care autoritatea de rezoluție a identificat-o, în conformitate cu articolul 12, ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție; sau
- (b) o instituție care nu face parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, în privința căreia planul de rezoluție elaborat în temeiul articolului 10 din prezenta directivă prevede măsuri de rezoluție;

83b. «grup de rezoluție» înseamnă:

- (a) o entitate de rezoluție și filialele sale care nu sunt:
 - (i) la rândul lor entități de rezoluție;
 - (ii) filiale ale altor entități de rezoluție; sau
 - (iii) entități stabilite într-o țară terță care nu sunt incluse în grupul de rezoluție în conformitate cu planul de rezoluție și filialele lor; sau

- (b) instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central și organismul central însuși, atunci când cel puțin una dintre aceste instituții de credit sau organismul central este o entitate de rezoluție, și filialele lor respective;

83c. «instituție de importanță sistemică globală» sau «G-SII» înseamnă o G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 133 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

- (f) se adaugă următorul punct:

„109. «cerința amortizorului combinat» înseamnă cerința amortizorului combinat astfel cum este definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE.”;

2. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (6) se adaugă următoarele paragrafe:

„Reexaminarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se realizează după punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție sau după exercitarea competențelor menționate la articolul 59.

La stabilirea termenelor menționate la alineatul (7) literele (o) și (p) din prezentul articol în circumstanțele menționate la al treilea paragraf de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare termenul pentru a se conforma cerinței menționate la articolul 104b din Directiva 2013/36/UE.”;

(b) la alineatul (7), literele (o) și (p) se înlocuiește cu următorul text:

„(o) cerințele menționate la articolele 45e și 45f, precum și un termen pentru a ajunge la nivelul respectiv, în conformitate cu articolul 45m;

(p) în cazul în care autoritatea de rezoluție aplică articolul 45b alineatul (4), (5) sau (7), un calendar pentru asigurarea conformității de către entitatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 45m;”;

3. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării autorităților de rezoluție ale sucursalelor semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, elaborează planul de rezoluție a grupului. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile care se impun în ceea ce privește:

(a) întreprinderea-mamă din Uniune;

(b) filialele care fac parte din grup și sunt stabilite în Uniune;

(c) entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d); și

- (d) sub rezerva titlului VI, filialele care fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.

În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție identifică pentru fiecare grup entitățile de rezoluție și grupurile de rezoluție.”;

- (b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

- (i) literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate de entitățile de rezoluție în scenariile menționate la articolul 10 alineatul (3) și implicațiile acestor măsuri de rezoluție pentru celelalte entități din grup menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), întreprinderea-mamă și instituțiile filiale;

(aa) în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cazul entităților de rezoluție din cadrul fiecărui grup de rezoluție și efectele acestor măsuri asupra:

- (i) altor entități din grup care fac parte din același grup de rezoluție;
- (ii) altor grupuri de rezoluție;

(b) examinează în ce măsură instrumentele de rezoluție ar putea fi aplicate și competențele de rezoluție exercitate, în ceea ce privește entitățile de rezoluție stabilite în Uniune în mod coordonat, inclusiv măsurile care vizează facilitarea achiziționării, de către un terț din grup în ansamblul său, a unor linii de activitate separate sau a unor activități desfășurate de mai multe entități din grup, sau în cazul anumitor entități din grup sau al anumitor grupuri de rezoluție și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;”;

(ii) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, pe care autoritățile de rezoluție relevante intenționează să le ia în cazul entităților din cadrul fiecărui grup de rezoluție;”;

4. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4) se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„În cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, planificarea măsurilor de rezoluție menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (aa) se include într-o decizie comună, astfel cum se menționează la primul paragraf de la prezentul alineat.”;

- (b) la alineatul (6), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială care nu este de acord cu planul de rezoluție a grupului ia propria sa decizie și, după caz, identifică entitatea de rezoluție și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru grupul de rezoluție format din entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale ale autorităților de rezoluție care și-au exprimat dezacordul este motivată temeinic, prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului care a fost propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție și ale autorităților competente. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.”;

5. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție a grupului aplicând instrumente și exercitând competențe de rezoluție, în privința entităților din grup care fac obiectul rezoluției, evitând totodată, pe cât posibil, orice consecință negativă semnificativă asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care se situează entitățile sau filialele din grup, ale altor state membre sau ale Uniunii, inclusiv instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de acele entități din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace.

Autoritățile de rezoluție ale grupului notifică ABE în timp util dacă acestea consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, autoritățile menționate la alineatul (1) evaluează posibilitatea de soluționare a fiecărui grup de rezoluție în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de soluționare a grupului în ansamblul său și se efectuează în cadrul procedurii decizionale prevăzute la articolul 13.”;

6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 16a

Competența de a interzice anumite distribuiri

- (1) În cazul în care o entitate se află în situația în care respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a entității respective are competența, în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, de a interzice entității să distribuie mai mult decât suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile («M-MDA»), calculată în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol, prin oricare dintre următoarele măsuri:
- (a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;

- (b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor ori a unei obligații de a plăti o remunerație variabilă dacă obligația de plată a fost creată într-un moment când entitatea nu îndeplinea cerința amortizorului combinat; sau
- (c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

În cazul în care o entitate se află în situația menționată la primul paragraf, aceasta informează imediat autoritatea de rezoluție cu privire la neconformitatea respectivă.

- (2) În situația menționată la alineatul (1), autoritatea de rezoluție a entității, după consultarea autorității competente, evaluează fără întârzieri inutile dacă să își exercite sau nu competența menționată la alineatul (1), ținând seama de toate elementele următoare:
 - (a) motivul, durata și amploarea neconformității, precum și impactul acesteia asupra posibilității de soluționare;
 - (b) evoluția situației financiare a entității și probabilitatea ca aceasta să îndeplinească, în viitorul apropiat, condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (a);
 - (c) eventualitatea ca entitatea să fie capabilă să asigure conformitatea cu cerințele menționate la alineatul (1) într-un interval de timp rezonabil;

- (d) în cazul în care entitatea nu este în măsură să înlocuiască datoriile care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ori la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă, dacă această incapacitate este legată de specificul entității sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe;
- (e) dacă exercitarea competenței menționate la alineatul (1) este mijlocul cel mai adecvat și proporțional de abordare a situației entității, luând în considerare, potențialul său impact atât asupra condițiilor de finanțare, cât și asupra posibilității de soluționare a entității în cauză.

Autoritatea de rezoluție își repetă evaluarea oportunității de a exercita competența menționată la alineatul (1) cel puțin o dată pe lună, atât timp cât entitatea continuă să se afle în situația menționată la alineatul (1).

- (3) Dacă autoritatea de rezoluție constată că entitatea se află încă în situația menționată la alineatul (1) la nouă luni după ce entitatea i-a notificat această situație, autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, își exercită competența menționată la alineatul (1), cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție constată, în urma unei evaluări, că sunt îndeplinite cel puțin două dintre următoarele condiții:
 - (a) neconformitatea este cauzată de o perturbare gravă a funcționării piețelor financiare, care generează tensiuni majore la nivelul mai multor segmente ale piețelor financiare;

- (b) perturbarea menționată la litera (a) nu doar conduce la creșterea volatilității prețurilor pentru instrumentele de fonduri proprii și de datorii eligibile ale entității sau la creșterea costurilor pentru entitate, ci determină și închiderea totală sau parțială a unor piețe care împiedică entitatea să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile pe respectivele piețe;
- (c) închiderea piețelor menționată la litera (b) este constatată nu numai pentru entitatea în cauză, ci și pentru mai multe alte entități;
- (d) perturbarea menționată la litera (a) împiedică entitatea în cauză să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile suficient pentru a remedia neconformitatea; sau
- (e) o exercitare a competenței prevăzute la alineatul (1) are efecte de propagare negative pentru o parte a sectorului bancar, subminând astfel potențial stabilitatea financiară.

În cazul în care se aplică excepția prevăzută la primul paragraf, autoritatea de rezoluție notifică autorității competente decizia sa și își explică evaluarea în scris.

Autoritatea de rezoluție repetă în fiecare lună evaluarea proprie cu privire la aplicabilitatea excepției menționate la primul paragraf.

- (4) M-MDA se calculează prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). M-MDA se reduce cu orice quantum care rezultă ca urmare a oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c).
- (5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) constă în:
- (a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă ca urmare a măsurilor menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;
- plus
- (b) orice profituri la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă ca urmare a măsurilor menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;
- minus
- (c) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat ar fi reținute.

- (6) Factorul menționat la alineatul (4) se stabilește după cum urmează:
- (a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0;
 - (b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,2;
 - (c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,4;

- (d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a patra cuartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,6.

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei quartile a cerinței amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times Q_n$$

unde « Q_n » = numărul de ordine al quartilei în cauză.”;

7. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că, atunci când, în urma evaluării posibilității de soluționare a unei entități, efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritatea de rezoluție constată, după consultarea autorității competente, existența unor obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a entității respective, autoritatea de rezoluție respectivă notifică aceste constatări în scris entității în cauză, autorității competente și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.”;

(b) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), entitatea propune autorității de rezoluție posibile măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative identificate în notificare.

În termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, entitatea propune autorității de rezoluție posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura respectarea de către entitate a articolului 45e sau 45f din prezenta directivă și a cerinței amortizorului combinat, în cazul în care un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare este cauzat de una dintre situațiile următoare:

- (a) entitatea respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare suplimentar față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă; sau
- (b) entitatea nu respectă cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ.

Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în temeiul primului și celui de-al doilea paragraf în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ în cauză.

- (4) Dacă constată că măsurile propuse de o entitate în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, fie direct, fie indirect prin intermediul autorității competente, solicită entității să ia măsuri alternative care pot conduce la atingerea acestui obiectiv și notifică măsurile respective în scris entității, care în termen de o lună propune un plan vizând intrarea în conformitate cu acestea.

În identificarea măsurilor alternative, autoritatea de rezoluție demonstrează că măsurile propuse de entitate nu ar reuși să îndepărteze obstacolele din calea posibilității de soluționare și în ce mod măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepărtarea acestora. Autoritatea de rezoluție ține seama de amenințarea pe care aceste obstacole la posibilitatea de soluționare o reprezintă pentru stabilitatea financiară și de efectul măsurilor asupra activității economice a entității, asupra stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.”;

- (c) alineatul (5) se modifică după cum urmează:

- (i) la literele (a), (b), (d), (e), (g) și (h), cuvântul „instituție” se înlocuiește cu cuvântul „entitate”;

(ii) se introduce următoarea literă:

„(ha) să solicite unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să prezinte un plan de restabilire a conformității cu cerințele articolului 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate sub forma unui procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cu cerința amortizorului combinat și cu cerințele menționate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(iii) literele (i), (j) și (k) se înlocuiesc cu următorul text:

„(i) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să emită datorii eligibile pentru a îndeplini cerințele de la articolul 45e sau 45f;

- (j) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul articolului 45e sau 45f, inclusiv, îndeosebi, să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce valoarea datoriei sau instrumentului în cauză sau de a-l converti ar fi aplicată în temeiul legislației jurisdicției care îl reglementează;
- (ja) în scopul asigurării conformității continue cu articolul 45e sau 45f, să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să modifice profilul de scadență:
 - (i) al instrumentelor de fonduri proprii, după obținerea acordului autorității competente; și
 - (ii) al datoriilor eligibile menționate la articolul 45b și la articolul 45f alineatul (2) litera (a);
- (k) în cazul în care o entitate este filială a unei societăți holding cu activitate mixtă, să solicite respectivei societăți holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla entitatea, dacă acest lucru este necesar pentru a facilita rezoluția entității și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și ale exercitării competențelor de rezoluție menționate în titlul IV asupra părții nefinanciare a grupului.”;

(d) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (4), autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente și, după caz, a autorității macroprudențiale naționale desemnate, ia în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra entității respective, asupra pieței interne de servicii financiare, și asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniune în ansamblu.”;

8. La articolul 18, alineatele (1)-(7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării colegiului de supraveghere și a autorităților de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate entitățile de rezoluție și filialele acestora care sunt entități menționate la articolul 1 alineatul (1) și fac parte din grup.

- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl transmit filialelor aflate în jurisdicția lor, și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul este întocmit după consultarea autorităților competente și analizează obstacolele semnificative din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în privința grupului, precum și în privința grupurilor de rezoluție atunci când un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului de afaceri al grupului și recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție a grupului, sunt necesare sau adecvate pentru eliminarea acestor obstacole.

În cazul în care un obstacol care afectează posibilitatea de soluționare a grupului este cauzat de o situație a unei entități a grupului menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție a grupului notifică evaluarea sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniune după consultarea autorității de rezoluție a entității de rezoluție și a autorităților de rezoluție ale instituțiilor-filiale.

- (3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de remediere a obstacolelor identificate în raport.

În cazul în care obstacolele identificate în raport sunt cauzate de o situație a unei entități din grup menționate la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf din prezenta directivă, întreprinderea-mamă din Uniune, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (2) al doilea paragraf de la prezentul articol, propune autorității de rezoluție a grupului posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura că entitatea grupului respectă cerințele menționate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cerința amortizorului combinat și cerințele menționate la articolele 45e și 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ. Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ.

- (4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, toate măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție ale grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.
- (5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării unor eventuale observații de către întreprinderea-mamă din Uniune. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu a prezentat observații, decizia comună se ia în termen de o lună de la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3) primul paragraf.

Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de soluționare, cauzate de o situație menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă eventuale observații în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

Decizia comună este motivată și este prezentată într-un document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

ABE poate să acorde asistență autorităților de rezoluție, la cererea unei autorități de rezoluție, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 al doilea paragraf litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (6) În absența unei decizii comune în termenul relevant menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele exprimate de alte autorități de rezoluție. Autoritatea de rezoluție a grupului transmite decizia întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

- (6a) În absența unei decizii comune în termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție a entității relevante de rezoluție ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului de rezoluție.

Decizia menționată la primul paragraf se motivează temeinic și ține seama de opiniile și rezervele autorităților de rezoluție ale altor entități din același grup de rezoluție și ale autorității de rezoluție a grupului. Autoritatea de rezoluție competentă transmite decizia entității de rezoluție.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității de rezoluție.

- (7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu sunt entități de rezoluție iau propriile decizii privind măsurile adecvate care trebuie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4).

Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei în cauză și entității de rezoluție din cadrul aceluiași grup de rezoluție, precum și autorității de rezoluție a respectivei entități de rezoluție și, în cazul în care este diferită de cea dintâi, autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.”;

9. La articolul 32 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), măsuri ce vizează instituția în cauză;”.

10. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 32a

Condiții de declanșare a rezoluției cu privire la un organism central și la instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent care fac parte din același grup de rezoluție, atunci când respectivul grup de rezoluție îndeplinește în ansamblul său condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

Articolul 32b

Procedurile de insolvență în ceea ce privește instituțiile și entitățile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluție

Statele membre se asigură că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în legătură cu care autoritatea de rezoluție consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar că o măsură de rezoluție nu ar fi în interesul public în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (c), este lichidată în mod ordonat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”;

11. La articolul 33, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).
- (3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, planul de rezoluție prevede că societatea financiară holding intermediară este identificată ca o entitate de rezoluție, iar statele membre se asigură că măsurile de rezoluție în sensul rezoluției grupului sunt luate în ceea ce privește societatea financiară holding intermediară. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție nu iau măsuri de rezoluție în sensul rezoluției grupului în ceea ce privește societatea holding cu activitate mixtă.
- (4) În temeiul dispozițiilor alineatului (3) al prezentului articol și în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:
- (a) entitatea este o entitate de rezoluție;

- (b) cel puțin una dintre filialele entității care sunt instituții, dar nu entități de rezoluție, respectă condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1);
- (c) activele și pasivele filialelor menționate la litera (b) sunt de așa natură încât intrarea în dificultate a respectivelor filiale pune în pericol întregul grup de rezoluție, iar măsurile de rezoluție care vizează entitatea sunt necesare fie pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții, fie pentru rezoluția întregului grup relevant de rezoluție.”;

12. Se introduce următorul articol:

„Articolul 33a

Competența de a suspenda anumite obligații

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, după consultarea autorităților competente, care răspund în timp util, au competența de a suspenda orice obligații de plată sau de livrare în temeiul oricărui contract la care o instituție sau o entitate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este parte atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) s-a stabilit că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a);

- (b) nu există nicio măsură disponibilă imediat în sectorul privat menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității;
 - (c) exercitarea competenței de suspendare este considerată necesară pentru a se evita o deteriorare și mai mare a condițiilor financiare ale instituției sau ale entității; și
 - (d) exercitarea competenței de suspendare este fie:
 - (i) necesară pentru a efectua constatarea prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), fie
 - (ii) necesară pentru a alege măsurile adecvate de rezoluție sau pentru a asigura aplicarea eficientă a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție.
- (2) Competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate:
- (a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;
 - (b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

(c) băncilor centrale.

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al competenței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă este adecvată prelungirea suspendării în cazul depozitelor eligibile, în conformitate cu definiția de la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

- (3) Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție se asigură că deponenții au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele respective.
- (4) Perioada de suspendare în temeiul alineatului (1) este cât mai scurtă posibil și nu depășește perioada minimă pe care autoritatea de rezoluție o consideră necesară pentru scopurile indicate la alineatul (1) literele (c) și (d) și, în orice caz, nu depășește perioada dintre publicarea unei notificări de suspendare în temeiul alineatului (8) și miezul nopții din statul membru al autorității de rezoluție a instituției sau entității de la finalul zilei de lucru care urmează zilei publicării respective.

Suspendarea încetează să producă efecte la expirarea perioadei de suspendare menționate la primul paragraf.

- (5) Atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare și iau în considerare normele naționale existente, precum și competențele de supraveghere și competențele judiciare, pentru a proteja drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura obișnuită de insolvență. Autoritățile de rezoluție au în vedere, în special, aplicarea potențială a procedurilor naționale de insolvență în ceea ce privește instituția sau entitatea, ca urmare a constatării menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (c), și ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru a asigura o coordonare corespunzătoare cu autoritățile administrative sau judiciare naționale.
- (6) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapărților la acel contract se suspendă pentru aceeași perioadă.
- (7) O obligație de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării devine exigibilă imediat după expirarea perioadei respective.
- (8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție înștiințează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea ordinului sau a instrumentului prin care obligațiile sunt suspendate în temeiul prezentului articol și a condițiilor și perioadei de suspendare prin mijloacele menționate la articolul 83 alineatul (4).

- (9) Prezentul articol nu aduce atingere dispozițiilor cuprinse în dreptul național al statelor membre care acordă competențe de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor și ale entităților menționate la alineatul (1) de la prezentul articol înainte de stabilirea faptului că respectivele instituții sau entități sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) sau de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor sau ale entităților care urmează să fie lichidate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență și care depășesc domeniul de aplicare și durata prevăzută la acest articol. Aceste competențe se exercită în conformitate cu domeniul de aplicare, durata și condițiile prevăzute în legislația națională relevantă. Condițiile prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere condițiilor legate de această competență de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare.

- (10) Statele membre se asigură că, în cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție poate de asemenea exercita, pe durata respectivei suspendări, competența de a:
- (a) impune restricții creditorilor garantați ai respectivei instituții sau entități referitoare la executarea garanției în legătură cu oricare dintre activele instituției sau entității respective, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 70 alineatele (2), (3) și (4); și
 - (b) suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți la un contract încheiat cu instituția sau entitatea respectivă, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 71 alineatele (2)-(8).
- (11) În cazul în care, după stabilirea faptului că o instituție sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a), o autoritate de rezoluție și-a exercitat competența de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (10) de la prezentul articol și dacă ulterior sunt luate măsuri de rezoluție cu privire la instituția sau entitatea respectivă, autoritatea de rezoluție nu își exercită competențele prevăzute la articolul 69 alineatul (1), la articolul 70 alineatul (1) sau la articolul 71 alineatul (1) cu privire la respectiva instituție sau entitate.”;

13. Articolul 36 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), cuvintele „instrumente de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumente de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59”;
 - (b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:
 - (i) cuvintele „instrumente de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumente de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59”;
 - (ii) la litera (d), cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;
 - (c) la alineatele (5), (12) și (13), cuvintele „instrumente de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumente de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59”;
14. Articolul 37 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (2), cuvintele „instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile”;
 - (b) la litera (a) alineatul (10), cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;

15. Articolul 44 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, sau față de CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și față de CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;”;

(ii) se adaugă următoarea literă:

„(h) datorii către instituții sau entități menționate la articolul (1) alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluție fără a fi ele însele entități de rezoluție, indiferent de scadența lor, cu excepția cazului în care aceste datorii au un rang inferior datoriilor negarantate obișnuite în temeiul dreptului național relevant care reglementează procedura obișnuită de insolvență aplicabilă la data transpunerii prezentei directive; în cazurile în care se aplică respectiva excepție, autoritatea de rezoluție a filialei relevante care nu este o entitate de rezoluție evaluează dacă valoarea elementelor care sunt conforme cu articolul 45f alineatul (2) este suficientă pentru a sprijini punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.”;

(iii) la al cincilea paragraf, cuvintele „pasive eligibile pentru un instrument de recapitalizare internă” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;

(b) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă datoriile față de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluție fără a fi ele însele entități de rezoluție și care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în temeiul alineatului (2) litera (h) de la prezentul articol, ar trebui să fie excluse total sau parțial, în temeiul literelor (a)-(d) de la primul paragraf al prezentului alineat, pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție.

În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului alineat, nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne să respecte principiul prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g).”;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care poate face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului articol, iar pierderile care ar fi fost suportate de datoriile respective nu au fost transferate complet altor creditori, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție în unul sau mai multe din următoarele scopuri:

- (a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a);
- (b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția aflată în rezoluție, pentru a recapitaliza instituția în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (b).”;

(d) la litera (a) de la alineatul (5), cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;

16. Se introduce următorul articol:

„Articolul 44a

Vânzarea datoriilor eligibile subordonate către clienții de retail

- (1) Statele membre se asigură că un vânzător de datorii eligibile care îndeplinește toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72a alineatul (1) litera (b) și a articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv, vinde aceste datorii unui client de retail, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 11 din Directiva 2014/65/UE, numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:
- (a) vânzătorul a efectuat un test de adecvare în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2014/65/UE;
 - (b) vânzătorul este convins, pe baza testului menționat la litera (a), că astfel de datorii eligibile sunt adecvate pentru clientul de retail respectiv;
 - (c) vânzătorul demonstrează caracterul adecvat în conformitate cu articolul 25 alineatul (6) din Directiva 2014/65/UE.

În pofida primului paragraf, statele membre pot prevedea că condițiile prevăzute la literele (a)-(c) din respectivul paragraf se aplică vânzătorilor de alte instrumente care se califică drept fonduri proprii sau datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.

- (2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), iar portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail în cauză nu depășește 500 000 EUR la momentul achiziționării, vânzătorul se asigură, pe baza informațiilor prezentate de clientul de retail în conformitate cu alineatul (3), că următoarele două condiții sunt îndeplinite la momentul achiziționării:
- (a) clientul de retail nu investește în datoriile menționate la alineatul (1) un quantum total mai mare de 10 % din portofoliul de instrumente financiare al clientului respectiv;
 - (b) quantumul inițial investit într-unul sau mai multe instrumente de datorie menționate la alineatul (1) este de cel puțin 10 000 EUR.
- (3) Clientul de retail prezintă vânzătorului informații exacte privind portofoliul său de instrumente financiare, inclusiv privind orice investiții în datoriile menționate la alineatul (1).
- (4) În sensul alineatelor (2) și (3), în portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail sunt incluse depozitele în numerar și instrumentele financiare, dar sunt excluse orice instrumente financiare depuse ca colateral.

- (5) Fără a aduce atingere articolului 25 din Directiva 2014/65/UE și prin derogare de la cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol, statele membre pot stabili un quantum nominal minim de cel puțin 50 000 EUR pentru datoriile menționate la alineatul (1), luând în considerare condițiile de piață și practicile din statul membru respectiv, precum și măsurile de protecție a consumatorilor existente în jurisdicția statului membru respectiv.
- (6) În cazul în care valoarea totală a activelor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) care sunt stabilite într-un stat membru și fac obiectul cerinței menționate la articolul 45e nu depășește 50 de miliarde EUR, statul membru respectiv poate, prin derogare de la cerințele prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol, să aplice numai cerința prevăzută la alineatul (2) litera (b) de la prezentul articol.
- (7) Statele membre nu sunt obligate să aplice prezentul articol în cazul datoriilor menționate la alineatul (1) emise înainte de ... [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].”;

17. Articolul 45 se înlocuiește cu următoarele articole:

„Articolul 45

Aplicarea și calcularea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

- (1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile în cazurile în care sunt impuse de prezentul articol și de articolele 45a-45i și în conformitate cu acestea.
- (2) Cerința menționată la alineatul (1) de la prezentul articol se calculează în conformitate cu articolul 45c alineatul (3), (5) sau (7), după caz, ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile și se exprimă ca procent din:
 - (a) cuantumul total al expunerii la risc al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
 - (b) indicatorul de măsurare a expunerii totale al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 45a

Derogarea de la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile

- (1) În pofida articolului 45, autoritățile de rezoluție acordă derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) instituțiilor de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care nu sunt autorizate să primească depozite în temeiul dreptului intern, cu condiția ca toate condițiile următoare să fie îndeplinite:
 - (a) aceste instituții vor fi lichidate în procedurile naționale de insolvență sau în alte proceduri stabilite pentru respectivele instituții și puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42; și
 - (b) procedurile menționate la litera (a) garantează faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, suportă pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.
- (2) Instituțiile care beneficiază de derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) nu fac parte din consolidarea menționată la articolul 45e alineatul (1).

Articolul 45b

Datoriile eligibile pentru entitățile de rezoluție

(1) Datoriile sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entităților de rezoluție numai atunci când îndeplinesc condițiile menționate la următoarele articole din Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

- (a) articolul 72a;
- (b) articolul 72b, cu excepția literei (d) de la alineatul (2); și
- (c) articolul 72c.

Prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, în cazul în care prezenta directivă se referă la cerințele prevăzute la articolul 92a sau la articolul 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în sensul acestor articole, datoriile eligibile constau în pasivele eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 72k din regulamentul menționat și stabilite în conformitate cu partea II titlul I capitolul 5a din regulamentul menționat.

- (2) Datoriile care provin din instrumente de datorie cu instrumente derivate încorporate, cum ar fi produsele structurate, care îndeplinesc condițiile prevăzute la primul paragraf de la alineatul (1), cu excepția articolului 72a alineatul (2) litera (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se includ în quantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile numai în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:
- (a) quantumul principalului obligației care provine din instrumentul de datorie este cunoscut la momentul emiterii, este fix sau în creștere și nu este afectat de nicio caracteristică a instrumentului derivat încorporat, iar quantumul total al obligației care provine din instrumentul de datorie inclusiv instrumentul derivat încorporat, poate fi evaluat zilnic prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă pentru un instrument echivalent fără risc de credit, în conformitate cu articolele 104 și 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; sau
 - (b) instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează că valoarea creanței în caz de insolvență a emitentului și de rezoluție a emitentului este fixă sau în creștere și nu depășește quantumul datoriei plătite inițial.

Instrumentele de datorie menționate la primul paragraf, inclusiv instrumentele derivate încorporate aferente acestora, nu fac obiectul niciunui acord de compensare, iar evaluarea unor astfel de instrumente nu face obiectul articolului 49 alineatul (3).

Datoriile menționate la primul paragraf sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile doar în ceea ce privește partea datoriei care corespunde cuantumului principalului menționat la litera (a) de la respectivul paragraf ori cuantumului fix sau în creștere menționat la litera (b) de la respectivul paragraf.

- (3) În cazul în care datoriile sunt emise de o filială stabilită în Uniune către unul dintre acționarii existenți care nu face parte din același grup de rezoluție și respectiva filială face parte din același grup de rezoluție ca și entitatea de rezoluție, datoriile respective se includ în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale respectivei entități de rezoluție, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor de mai jos:
- (a) datoriile sunt emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (a);
 - (b) exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu respectivele datorii în conformitate cu articolele 59 sau 62 nu influențează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
 - (c) datoriile respective nu depășesc o valoare determinată prin scăderea:
 - (i) sumei datoriilor emise pentru și achiziționate de către entitatea de rezoluție, fie direct, fie indirect, prin intermediul altor entități din cadrul aceluiași grup de rezoluție și cuantumului fondurilor proprii emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (b) din
 - (ii) cuantumul necesar în conformitate cu articolul 45f alineatul (1).

- (4) Fără a aduce atingere cerinței minime prevăzute la articolul 45c alineatul (5) sau la articolul 45d alineatul (1) litera (a), după caz, autoritățile de rezoluție se asigură că o parte a cerinței menționate la articolul 45e, egală cu 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, este îndeplinită de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii și instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol. Autoritatea de rezoluție poate permite ca un nivel mai mic de 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, dar mai mare decât cuantumul rezultat din aplicarea formulei $(1 - (X1/X2)) \times 8 \%$ din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, să fie îndeplinit de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, atât timp cât sunt întrunite toate condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, unde, având în vedere reducerea care este posibilă în temeiul articolului 72b alineatul (3) din regulamentul menționat:

$X1 = 3,5 \%$ din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

$X2 =$ suma dintre 18 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și cuantumul cerinței amortizorului combinat.

În cazul entităților de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5), atunci când aplicarea primului paragraf de la prezentul alineat conduce la o cerință mai mare de 27 % din quantumul total al expunerii la risc, pentru entitatea de rezoluție în cauză, autoritatea de rezoluție limitează acea parte a cerinței menționate la articolul 45e care urmează să fie îndeplinită prin utilizarea de fonduri proprii, de instrumente eligibile subordonate, sau de pasive astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, la o valoare egală cu 27 % din quantumul total al expunerii la risc, dacă autoritatea de rezoluție estimează că:

- (a) accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției nu este avut în vedere în planul de rezoluție ca o opțiune pentru rezoluția respectivei entități de rezoluție; și
- (b) în cazul în care litera (a) nu se aplică, cerința menționată la articolul 45e îi permite respectivei entități de rezoluție să îndeplinească cerințele menționate la articolul 44 alineatul (5) sau alineatul (8), după caz.

Atunci când efectuează evaluarea menționată la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție ia în considerare și riscul de impact disproporționat asupra modelului de afaceri al entității de rezoluție în cauză.

Al doilea paragraf al prezentului alineat nu se aplică în cazul entităților de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (6).

- (5) În cazul entităților de rezoluție care nu sunt nici entități din categoria G-SII, nici entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluție poate decide că o parte a cerinței menționate la articolul 45e, până la 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, ale entității sau până la valoarea formulei menționate la alineatul (7), oricare dintre cele două cuantumuri este mai mare, este îndeplinită folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) datoriile nesubordonate menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol au același rang de prioritate în ierarhia creanțelor din procedura națională de insolvență ca anumite datorii care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3);
 - (b) există riscul ca, în urma aplicării, conform planului de rezoluție, a competențelor de reducere a valorii și de conversie a datoriilor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), creditorii ale căror creanțe rezultă din aceste obligații să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență;
 - (c) cuantumul fondurilor proprii și al altor datorii subordonate nu depășește cuantumul necesar pentru a garanta că creditorii menționați la litera (b) nu suportă pierderi care depășesc nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.

În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile, cuantumul datoriilor care sunt excluse sau prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) se ridică în total la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează riscul menționat la prezentul alineat primul paragraf litera (b).

- (6) În sensul alineatelor (4), (5) și (7), datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în datoriile totale, pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

Fondurile proprii ale unei entități de rezoluție care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței amortizorului combinat sunt eligibile pentru îndeplinirea cerințelor menționate la alineatele (4), (5) și (7).

(7) Prin derogare de la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție poate decide că cerința menționată la articolul 45e din prezenta directivă trebuie îndeplinită de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entitățile de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, în măsura în care, ca urmare a obligației entității de rezoluție de a se conforma cerințelor amortizorului combinat și cerințelor menționate la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45c alineatul (5) și la articolul 45e din prezenta directivă, suma respectivelor fonduri proprii, instrumente și datorii nu depășește valoarea cea mai mare dintre:

- (a) 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii ale entității; sau
- (b) quantumul care rezultă din aplicarea formulei Ax^2+Bx^2+C , unde A, B și C au următoarele valori:

A = quantumul rezultat din cerința menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

B = quantumul rezultat din cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE;

C = quantumul rezultat din cerința amortizorului combinat.

- (8) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (7) de la prezentul articol cu privire la entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6) și care îndeplinesc una dintre condițiile stabilite la prezentul alineat al doilea paragraf până la o limită de 30 % din numărul total al tuturor entităților de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6), pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45e.

Autoritățile de rezoluție iau în considerare condițiile sus-menționate după cum urmează:

- (a) în cursul evaluării precedente a posibilității de soluționare au fost identificate obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare și:
- (i) nu a fost luată nicio măsură de remediere în urma aplicării măsurilor menționate la articolul 17 alineatul (5) în termenul impus de autoritatea de rezoluție sau
 - (ii) obstacolele semnificative identificate nu pot fi abordate folosind niciuna dintre măsurile menționate la articolul 17 alineatul (5), iar exercitarea competenței menționate la alineatul (7) de la prezentul articol ar compensa parțial sau total impactul negativ al obstacolelor semnificative asupra posibilității de soluționare;

- (b) autoritatea de rezoluție consideră că fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție preferate a entității de rezoluție sunt limitate, având în vedere dimensiunea entității, gradul său de interconectare, natura, amploarea, riscurile și complexitatea activităților sale, statutul său juridic și structura acționariatului său; sau
- (c) cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE reflectă faptul că entitatea de rezoluție care este o entitate din categoria G-SII sau care face obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă se numără, în privința riscului, printre primele 20 % dintre instituții pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) din prezenta directivă.

În scopul stabilirii procentelor menționate la primul și la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție rotunjește numărul care rezultă din calcul la cel mai apropiat număr întreg.

Statele membre pot, ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, inclusiv, în special, de numărul entităților de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) pentru care autoritatea națională de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45e, să stabilească procentul menționat la primul paragraf la un nivel mai mare de 30 %.

- (9) Autoritatea de rezoluție ia deciziile menționate la alineatul (5) sau (7), după consultarea autorității competente.

Atunci când iau această decizie, autoritățile de rezoluție iau în considerare de asemenea:

- (a) adâncimea pieței pentru instrumentele de fonduri proprii ale entității de rezoluție și pentru instrumentele eligibile subordonate, prețul unor astfel de instrumente, în cazul în care ele există, și timpul necesar pentru a executa eventualele tranzacții necesare în vederea respectării deciziei;
- (b) quantumul instrumentelor de datorie eligibile care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu o scadență reziduală mai mică de un an începând de la data deciziei, cu scopul de a face ajustări cantitative la cerințele menționate la alineatele (5) și (7) de la prezentul articol;
- (c) disponibilitatea și valoarea instrumentelor care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, altele decât cele menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din regulamentul respectiv;

- (d) dacă cuantumul datoriilor care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) și care, în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, au o poziție ierarhică egală sau inferioară datoriilor eligibile cu cel mai înalt rang, este semnificativ în comparație cu fondurile proprii și datoriile eligibile ale entității de rezoluție. În cazul în care cuantumul datoriilor excluse nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție, cuantumul exclus este considerat a fi nesemnificativ. Peste acest prag, autoritățile de rezoluție sunt cele care evaluează dacă datoriile excluse sunt semnificative;
- (e) modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și stabilitatea acesteia și capacitatea sa de a contribui la economie; și
- (f) impactul unor eventuale costuri de restructurare asupra recapitalizării entității de rezoluție.

Articolul 45c

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

- (1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este stabilită de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, pe baza următoarelor criterii:
 - (a) necesitatea de a garanta faptul că grupul de rezoluție poate face obiectul rezoluției prin aplicarea instrumentelor de rezoluție entității de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;

- (b) necesitatea de a garanta, după caz, faptul că entitatea de rezoluție și filialele sale care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar care nu sunt entități de rezoluție dețin suficiente fonduri proprii și datorii eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau, respectiv, a competențelor de reducere a valorii și de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și că este posibil de a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entităților relevante la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează posibilitatea ca anumite categorii de datorii eligibile să fie excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) din prezenta directivă sau să fie transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea de rezoluție deține fonduri proprii și alte datorii eligibile suficiente pentru a absorbi pierderile și pentru a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entității de rezoluție la nivelul care să îi permită acesteia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care este autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;

- (e) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, inclusiv prin contaminarea altor instituții sau entități, ca urmare a interconectării entității cu respectivele alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.
- (2) În cazul în care planul de rezoluție prevede că o măsură de rezoluție urmează să fie adoptată sau că competențele de reducere a valorii și de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 urmează să fie exercitate în conformitate cu scenariul relevant menționat la articolul 10 alineatul (3), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se ridică la un quantum suficient pentru a se asigura următoarele:
- (a) pierderile pe care urmează să le suporte entitatea sunt absorbite în întregime («absorbția pierderilor»);
 - (b) entitatea de rezoluție și filialele acesteia care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar nu sunt entități de rezoluție sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, al Directivei 2014/65/UE sau al unui act legislativ echivalent pentru o perioadă adecvată, care nu depășește un an («recapitalizare»).

Atunci când planul de rezoluție prevede lichidarea entității în temeiul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente, autoritatea de rezoluție evaluează dacă este justificată limitarea cerinței prevăzute la articolul 45 alineatul (1) pentru entitatea respectivă, astfel încât să nu depășească un quantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

Evaluarea realizată de autoritatea de rezoluție apreciază, în special, limita menționată la al doilea paragraf în ceea ce privește orice posibil impact asupra stabilității financiare și asupra riscului de contaminare în cadrul sistemului financiar.

- (3) În cazul entităților de rezoluție, quantumul menționat primul paragraf de la alineatul (2) este:
 - (a) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:
 - (i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și

- (ii) quantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate; și
- (b) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:
 - (i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și
 - (ii) quantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept quantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărțit la quantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

- (a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru cuantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor de rezoluție stabilite în planul de rezoluție; și
- (b) după consultarea autorității competente, ajustează cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să fie aplicată entității de rezoluție după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința prevăzută la primul paragraf litera (a) punctul (ii) cu un cuantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea este în măsură să mențină un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, quantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să fie aplicată după aplicarea instrumentelor de rezoluție, din care se scade quantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Quantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un quantum mai scăzut care să fie suficient pentru a menține încrederea pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și articolul 101 alineatul (2), după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție. Respectivul quantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un quantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

- (4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei respective.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (5) Pentru entitățile de rezoluție care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care fac parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor depășește 100 de miliarde EUR, nivelul cerinței menționate la alineatul (3) de la prezentul articol este cel puțin egal cu:
- (a) 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a); și
 - (b) 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b).

Prin derogare de la articolul 45b, entitățile de rezoluție menționate la primul paragraf de la prezentul alineat îndeplinesc un nivel al cerinței menționat la primul paragraf de la prezentul alineat, care este egal cu 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) și cu 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menționate la articolul 45b alineatul (3) din prezenta directivă.

- (6) O autoritate de rezoluție poate decide, după consultarea autorității competente, să aplice cerințele prevăzute la alineatul (5) din prezentul articol unei entități de rezoluție care nu face obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care face parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor se situează sub 100 de miliarde EUR și pe care autoritatea de rezoluție a evaluat-o ca fiind în mod rezonabil susceptibilă de a prezenta un risc sistemic dacă intră în dificultate.

Atunci când adoptă o decizie în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf, o autoritate de rezoluție ia în considerare:

- (a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie, în modelul de finanțare;
- (b) măsura în care accesul la piețele de capital pentru datoriile eligibile este limitat;

- (c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.

Absența unei decizii în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat nu aduce atingere niciunei decizii adoptate în temeiul articolului 45b alineatul (5).

- (7) În cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție, cuantumul menționat la alineatul (2) primul paragraf este:

- (a) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:
 - (i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității; și
 - (ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entității să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție; și

- (b) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:
- (i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entității; și
 - (ii) cuantumul recapitalizării care permite entității să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește quantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

- (a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru quantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluție; și
- (b) după consultarea autorității competente, ajustează quantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să se aplice entității relevante după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) de la prezentul alineat cu un quantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, entitatea este în măsură să mențină un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, quantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să se aplice după exercitarea competenței menționate la articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție, din care se scade quantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Cuquantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un quantum mai scăzut care să fie suficient pentru a asigura încrederea pieței și a garanta atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), după exercitarea competenței menționate la articolul 59 sau după rezoluția grupului de rezoluție. Respectivul quantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un quantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

- (8) În cazul în care autoritatea de rezoluție anticipează că anumite categorii de datorii eligibile prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse în totalitate sau parțial de la recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind fonduri proprii sau alte datorii eligibile care sunt suficiente pentru:
- (a) a acoperi cuantumul datoriilor excluse identificate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3);
 - (b) a garanta îndeplinirea condițiilor menționate la alineatul (2).
- (9) Orice decizie a autorității de rezoluție de a impune o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul prezentului articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatele (2)-(8) de la prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluție fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE.
- (10) În sensul alineatelor (3) și (7) de la prezentul articol, cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispozițiile din legislația națională care permit autorităților competente să exercite opțiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

Articolul 45d

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru entitățile de rezoluție ale instituțiilor din categoria G-SII și filialele semnificative din Uniune ale instituțiilor din categoria G-SII din afara UE

- (1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție care este o instituție din categoria G-SII sau care face parte dintr-o instituție din categoria G-SII constă în următoarele:
 - (a) cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
 - (b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluție în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.
- (2) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o filială semnificativă din Uniune a unei instituții din categoria G-SII din afara UE cuprinde următoarele:
 - (a) cerințele menționate la articolele 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
 - (b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluție în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, care urmează să fie îndeplinită folosind fonduri proprii și datorii care întrunesc condițiile de la articolul 45f și articolul 89 alineatul (2).

- (3) Autoritatea de rezoluție impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile, menționată la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (2) litera (b), numai:
- (a) în cazul în care cerința menționată la alineatul (1) litera (a) sau la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol nu este suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 45c; și
 - (b) în măsura în care se asigură îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 45c.
- (4) În sensul articolului 45h alineatul (2), în cazul în care mai multe entități din categoria G-SII aparținând aceleiași instituții din categoria G-SII sunt entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție relevante calculează cuantumul menționat la alineatul (3):
- (a) pentru fiecare entitate de rezoluție;
 - (b) pentru entitatea-mamă din Uniune, ca și cum ar fi singura entitate de rezoluție din cadrul instituției din categoria G-SII.
- (5) Orice decizi a autorității de rezoluție de a impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul articol sau al alineatului (2) litera (b) din prezentul articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatul (3) din prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluție fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și care se aplică grupului de rezoluție sau filialei semnificative din Uniune a unei instituții din categoria G-SII din afara UE.

Articolul 45e

Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților de rezoluție

- (1) Entitățile de rezoluție respectă cerințele prevăzute la articolele 45b-45d pe bază consolidată la nivelul grupului de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în conformitate cu articolul 45h, pe baza cerințelor prevăzute la articolele 45b-45d și a deciziei dacă filialele din țări terțe ale grupului urmează să facă obiectul unei rezoluții separate, în temeiul planului de rezoluție.
- (3) Pentru grupurile de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), autoritatea de rezoluție relevantă decide, în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate și ale strategiei de rezoluție preferate, care entități din grupul de rezoluție urmează să fie obligate să respecte articolul 45c alineatele (3) și (5) și articolul 45d alineatul (1), pentru a se asigura că grupul de rezoluție, în ansamblul său, respectă dispozițiile alineatelor (1) și (2) din prezentul articol, precum și modul în care entitățile respective urmează să facă acest lucru în conformitate cu planul de rezoluție.

Articolul 45f

Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție

- (1) Instituțiile care sunt filiale ale unei entități de rezoluție sau ale unei entități dintr-o țară terță, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție respectă cerințele prevăzute la articolul 45c, pe bază individuală.

O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării autorității competente, să decidă să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unei entități de rezoluție, dar nu este ea însăși o entitate de rezoluție.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe respectă cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată.

În cazul grupurilor de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), respectivele instituții de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, un organism central, care nu este el însuși o entitate de rezoluție, precum și toate entitățile de rezoluție care nu fac obiectul unei cerințe prevăzute la articolul 45e alineatul (3) respectă dispozițiile articolului 45c alineatul (7) pe bază individuală.

În cazul unei entități menționate la prezentul alineat, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se stabilește în conformitate cu articolele 45h și 89, după caz, și pe baza cerințelor prevăzute la articolul 45c.

- (2) În cazul entităților menționate la alineatul (1) din prezentul articol, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind unul sau mai multe dintre următoarele elemente:

(a) datorii:

- (i) care sunt emise pentru entitatea de rezoluție și sunt achiziționate de către aceasta, direct sau indirect, prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat instrumentele de datorie de la entitatea care face obiectul prezentului articol sau sunt emise pentru un acționar existent care nu face parte din același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acesta, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
- (ii) care îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b), (c), (k), (l) și (m) și alineatele (3)-(5) din regulamentul menționat;
- (iii) care se situează, în procedura obișnuită de insolvență, sub instrumentele de datorie care nu îndeplinesc condiția menționată la punctul (i) și care nu sunt eligibile pentru cerințele de fonduri proprii;

- (iv) care fac obiectul competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 într-o manieră care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului de rezoluție, în special prin faptul că nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
- (v) a căror dobândire în proprietate nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea care face obiectul prezentului articol;
- (vi) ale căror dispoziții de reglementare nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile urmează să fie exercitate, rambursate, restituite sau răscumpărate, anticipat, după caz, de către entitatea care face obiectul prezentului articol, în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea respectivei entități, iar entitatea respectivă nu oferă în alt mod astfel de indicații;
- (vii) ale căror dispoziții de reglementare nu dau deținătorului dreptul de a accelera viitoarele plăți programate ale dobânzii sau ale principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a entității care face obiectul prezentului articol;
- (viii) al căror nivel al plăților de dobânzi sau dividende, după caz, nu este modificat pe baza calității creditului entității care face obiectul prezentului articol sau al întreprinderii-mamă a acesteia;

- (b) fonduri proprii, după cum urmează:
 - (i) fonduri proprii de nivel 1 de bază; și
 - (ii) alte fonduri proprii, care:
 - sunt emise pentru entități incluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea sau
 - sunt emise pentru entități neincluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei.
- (3) Autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate de rezoluție poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:
 - (a) atât filiala, cât și entitatea de rezoluție sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;
 - (b) entitatea de rezoluție respectă cerința menționată la articolul 45e;

- (c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție;
 - (d) fie entitatea de rezoluție îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt ne semnificative;
 - (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de entitatea de rezoluție includ filiala;
 - (f) entitatea de rezoluție deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.
- (4) De asemenea, autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate de rezoluție poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol în cazul în care:
- (a) atât filiala cât și întreprinderea sa mamă sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;

- (b) întreprinderea-mamă respectă, pe bază consolidată, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) în respectivul stat membru;
- (c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când se adoptă măsurile de rezoluție sau se exercită competențele menționate la articolul 59 alineatul (1) în ceea ce privește întreprinderea-mamă;
- (d) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt ne semnificative;
- (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;
- (f) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

- (5) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (3) literele (a) și (b), autoritatea de rezoluție a unei filiale poate permite ca cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) să fie îndeplinită integral sau parțial cu o garanție furnizată de entitatea de rezoluție, care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) garanția se acordă cel puțin pentru un quantum care este echivalent cuantumului cerinței pe care o înlocuiește;
 - (b) garanția este activată atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente are loc mai devreme;
 - (c) garanția este colaterizată printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;
 - (d) colateralul care acoperă garanția îndeplinește cerințele de la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care, în urma unor marje de ajustare prudente, sunt suficiente pentru a acoperi cuantumul colaterizat menționat la litera (c);
 - (e) colateralul care acoperă garanția este negrevat de sarcini și, în special, nu este utilizat ca și colateral pentru a acoperi o altă garanție;
 - (f) colateralul are o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea menționată la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

- (g) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului colateralului de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție.

În sensul primului paragraf litera (g), la cererea autorității de rezoluție, entitatea de rezoluție furnizează în scris un aviz juridic independent în scris și fundamentat sau demonstrează în mod satisfăcător într-un alt fel că nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului de colateral de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă.

- (6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează mai detaliat metode de evitare a unei situații în care instrumentele recunoscute în sensul prezentului articol, subscrise în mod indirect, parțial sau integral, de către entitatea de rezoluție împiedică punerea în aplicare fără probleme a strategiei de rezoluție. Astfel de metode asigură în special un transfer corespunzător al pierderilor către entitatea de rezoluție și transferul corespunzător al capitalului de la entitatea de rezoluție către entitățile care fac parte din grupul de rezoluție, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, și să ofere un mecanism pentru a evita dubla contabilizare a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol. Metodele constau într-un regim de deducere sau o abordare robustă echivalentă și asigură entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție un rezultat echivalent cu cel al unei subscrieri directe complete, de către entitatea de rezoluție, a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45g

Derogări pentru organismele centrale și pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Autoritatea de rezoluție poate acorda parțial sau total o derogare de la aplicarea articolului 45f în ceea ce privește un organism central sau o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) instituția de credit și organismul central fac obiectul supravegherii de către aceeași autoritate competentă și sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;
- (b) angajamentele organismului central și ale instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent sunt garantate în întregime de organismul central;

- (c) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile și solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor de credit afiliate în mod permanent sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;
- (d) în cazul unei derogări pentru o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către conducerea instituțiilor afiliate în mod permanent;
- (e) grupul relevant de rezoluție respectă cerința menționată la articolul 45e alineatul (3); și
- (f) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între organismul central și instituția de credit afiliată în mod permanent, în caz de rezoluție.

Articolul 45h

Procedura de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

- (1) Autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului, în cazul în care este diferită de cea dintâi, și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filialele unui grup de rezoluție care face obiectul cerinței menționate la articolul 45f la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la:
 - (a) cuantumul cerinței aplicate la nivelul consolidat al grupului de rezoluție pentru fiecare entitate de rezoluție; și

- (b) cuantumul cerinței aplicate la nivel individual fiecărei entități a unui grup de rezoluție care nu este o entitate de rezoluție.

Decizia comună asigură respectarea articolelor 45e și 45f și este motivată temeinic și se transmite:

- (a) entității de rezoluție de către autoritatea sa de rezoluție;
- (b) entităților unui grup de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție de către autoritățile de rezoluție ale entităților respective;
- (c) întreprinderii-mamă din Uniune aparținând grupului de către autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu este ea însăși o entitate de rezoluție din același grup de rezoluție.

Decizia comună luată în conformitate cu prezentul articol poate prevedea ca, în cazul în care sunt în concordanță cu strategia de rezoluție, iar entitatea de rezoluție nu a achiziționat direct sau indirect suficiente instrumente care respectă articolul 45f alineatul (2), cerințele menționate la articolul 45c alineatul (7) să fie îndeplinite parțial de către filială în conformitate cu articolul 45f alineatul (2), cu instrumente emise pentru și achiziționate de către entități care nu aparțin grupului de rezoluție.

- (2) În cazul în care mai multe entități din categoria G-SII aparținând aceleiași G-SII sunt entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) discută și, după caz și în concordanță cu strategia de rezoluție a G-SII, convin asupra aplicării articolului 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și asupra oricărei ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferența dintre suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale de rezoluție și suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Această ajustare se poate aplica în următoarele condiții:

- (a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferențele de calcul al cuantumurilor totale ale expunerii la risc între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinței;
- (b) ajustarea nu se aplică pentru a elimina diferențele care rezultă din expunerile între grupuri de rezoluție.

Suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) din prezenta directivă și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale de rezoluție nu este mai mică decât suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) din prezenta directivă și la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

- (3) Dacă decizia comună sus-menționată nu este luată în termen de patru luni, se adoptă o decizie în conformitate cu alineatele (4)-(6).
- (4) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind o cerință consolidată care se aplică grupului de rezoluție menționată la articolul 45e, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție ia o decizie privind respectiva cerință după ce a ținut cont în mod corespunzător de:
- (a) evaluarea entităților din grupul de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție, efectuată de către autoritățile de rezoluție relevante;
 - (b) avizul autorității de rezoluție a grupului, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE.

Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Dacă ABE nu ia o decizie în termen de o lună de la sesizarea problemei, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității de rezoluție.

- (5) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței menționate la articolul 45f care urmează să se aplice în mod individual oricărei entități a unui grup de rezoluție, autoritatea de rezoluție a respectivei entități ia decizia dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:
- (a) opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție au fost luate în considerare în mod corespunzător; și
 - (b) în cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului este diferită de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție a grupului au fost luate în considerare în mod corespunzător.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului nu aduce problema în atenția ABE în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei:

- (a) se încadrează în limita a 2 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al cerinței menționate la articolul 45e; și

(b) respectă articolul 45c alineatul (7).

Dacă ABE nu își adoptă decizia în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(6) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție și nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual entităților grupului de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

(a) se ia o decizie cu privire la nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului de rezoluție, în conformitate cu alineatul (5);

(b) se ia o decizie privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție în conformitate cu alineatul (4).

(7) Decizia comună menționată la alineatul (1) și orice decizie luată de autoritățile de rezoluție menționate la alineatele (4), (5) și (6) în lipsa unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

- (8) Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către entități a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

Articolul 45i

Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței

- (1) Entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) prezintă autorităților lor competente și autorităților de rezoluție rapoarte privind:
- (a) cuantumurile fondurilor proprii care, după caz, îndeplinesc condițiile de la articolul 45f alineatul (2) litera (b) din prezenta directivă și cuantumurile datoriilor eligibile, precum și exprimarea cuantumurilor respective în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) din prezenta directivă în urma oricăror deduceri aplicabile în conformitate cu articolele 72e-72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (b) cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne;
 - (c) pentru elementele menționate la literele (a) și (b):
 - (i) componența lor, inclusiv profilul de scadență;

- (ii) rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență; și
- (iii) dacă sunt reglementate de legislația unei țări terțe și, în caz afirmativ, a cărei țări terțe, precum și dacă conțin clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din prezenta directivă, la articolul 52 alineatul (1) literele (p) și (q) și la articolul 63 literele (n) și (o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Obligația de a raporta cu privire la cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne menționate la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat nu se aplică în cazul entităților care, la data raportării informațiilor respective, dețin fonduri proprii și datorii eligibile în cuantum de cel puțin 150 % din cerința menționată la articolul 45 alineatul (1), calculate în conformitate cu primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat.

(2) Entitățile menționate la alineatul (1) prezintă rapoarte:

- (a) de cel puțin două ori pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) litera (a); și
- (b) cel puțin o dată pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) literele (b) și (c).

Cu toate acestea, la cererea autorității competente sau a autorității de rezoluție, entitățile menționate la alineatul (1) prezintă mai frecvent rapoarte privind informațiile menționate la alineatul (1).

- (3) Cel puțin o dată pe an, entitățile menționate la alineatul (1) publică următoarele informații:
- (a) cuantumul fondurilor proprii care, dacă este cazul, îndeplinesc condițiile de la articolul 45f alineatul (2) litera (b), precum și al datorilor eligibile;
 - (b) componența elementelor menționate la litera (a), inclusiv profilul de scadență și rangul acordat în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență;
 - (c) cerința aplicabilă menționată la articolul 45e sau la articolul 45f exprimată în conformitate cu articolul 45 alineatul (2).
- (4) Alineatele (1) și (3) de la prezentul articol nu se aplică entităților al căror plan de rezoluție prevede că entitatea urmează să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.
- (5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a acestor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru raportarea în scopuri de supraveghere menționată la alineatele (1) și (2).

Aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare precizează o modalitate standardizată de furnizare a informațiilor cu privire la ordinea de prioritate a elementelor menționate la alineatul (1) litera (c), aplicabilă în procedurile de insolvență naționale în fiecare stat membru.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, cu standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 430 din regulamentul menționat.

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formatele uniforme pentru publicarea informațiilor, frecvența, precum și instrucțiunile conexe în conformitate cu care se publică informațiile în temeiul alineatului (3).

Aceste formate uniforme de publicare asigură informații comparabile și suficient de cuprinzătoare pentru a evalua profilurile de risc ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) și gradul lor de conformitate cu cerința aplicabilă menționată la articolul 45e sau la articolul 45f. După caz, formatele de publicare a informațiilor sunt tabelare.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, la standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 434a din regulamentul menționat.

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (7) În cazul în care au fost puse în aplicare măsuri de rezoluție sau au fost exercitate competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor nesubordonate menționată la articolul 59, cerințele de publicare a informațiilor menționate la alineatul (3) se aplică de la data termenului de conformare cu cerințele de la articolul 45e sau articolul 45f, menționată la articolul 45m.

Articolul 45j

Raportarea către ABE

- (1) Autoritățile de rezoluție informează ABE cu privire la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f pentru fiecare entitate aflată sub jurisdicția lor.

- (2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a respectivelor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45k

Nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile

- (1) Orice nerespectare a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, menționată la articolul 45e sau la articolul 45f, este tratată de către autoritățile relevante pe baza a cel puțin unuia dintre următoarele elemente:
- (a) competența de a soluționa sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18;
 - (b) competențele menționate la articolul 16a;

- (c) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE;
- (d) măsuri de intervenție timpurie, conform articolului 27;
- (e) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolele 110 și 111.

Autoritățile relevante pot, de asemenea, să efectueze o evaluare prin care să stabilească dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32, 32a sau 33, după caz.

- (2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se consultă reciproc atunci când își exercită competențele menționate la alineatul (1).

Articolul 45l

Rapoarte

- (1) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, prezintă anual Comisiei un raport care conține evaluări referitoare cel puțin la următoarele aspecte:
 - (a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;

- (b) modul în care competența menționată la articolul 45b alineatele (4), (5) și (7) a fost exercitată de către autoritățile de rezoluție și dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la exercitarea acestei competențe;
 - (c) nivelul agregat și componența fondurilor proprii și datoriilor eligibile ale instituțiilor și entităților, cuantumul instrumentelor emise în perioada respectivă și cuantumul suplimentare necesare pentru a îndeplini cerințele aplicabile.
- (2) Pe lângă raportul anual prevăzut la alineatul (1), ABE prezintă Comisiei, la fiecare trei ani, un raport în care evaluează următoarele:
- (a) impactul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile și al oricărui nivel armonizat propus al respectivei cerințe minime asupra:
 - (i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;
 - (ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special asupra profilului de finanțare și a strategiei de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;
 - (iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;

- (iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudentiale;
- (v) inovării financiare;
- (vi) prevalenței instrumentelor de fonduri proprii și a instrumentelor eligibile subordonate și asupra naturii și capacității de comercializare a acestora;
- (vii) comportamentului instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în ceea ce privește asumarea de riscuri;
- (viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d);
- (ix) măsurilor întreprinse de instituții sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) pentru a respecta cerința minimă, în special măsura în care cerința minimă a fost respectată prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de creanță pe termen lung și atragerea de capital; și
- (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv acordarea de credite în temeiul sistemelor oficiale de asigurare a creditelor de export;

- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, cerința privind indicatorul efectului de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE;
 - (c) capacitatea instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) de a atrage în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.
- (3) Raportul menționat la alineatul (1) este transmis Comisiei până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 30 septembrie a anului care urmează datei aplicării prezentei directive.

Raportul menționat la alineatul (2) acoperă trei ani calendaristici și este transmis Comisiei până la data de 31 decembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 31 decembrie 2022.

Articolul 45m

Dispoziții tranzitorii și dispoziții ulterioare rezoluției

- (1) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc perioade de tranziție adecvate pentru îndeplinirea de către instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) a cerințelor prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau a cerințelor care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz. Termenul pentru instituții și entități de a îndeplini cerințele de la articolul 45e sau de la articolul 45f sau cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), este 1 ianuarie 2024.

Autoritatea de rezoluție stabilește niveluri ale țintei intermediare pentru cerințele prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) le îndeplinesc la 1 ianuarie 2022. Nivelurile țintei intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în direcția nivelului cerinței.

Autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție care se termină după 1 ianuarie 2024 în cazuri justificate în mod corespunzător și adecvate, pe baza criteriilor menționate la alineatul (7), luând în considerare:

- (a) evoluția situației financiare a entității;

- (b) eventualitatea ca entitatea să fie în măsură să asigure conformarea într-un interval de timp rezonabil cu cerințele menționate la articolul 45e sau articolul 45f sau cu o cerință care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7); și
 - (c) dacă entitatea este în măsură să înlocuiască instrumentele de datorie care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă și, în caz contrar, dacă această incapacitate este de natură specifică sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe.
- (2) Termenul pentru entitățile de rezoluție de a respecta nivelul minim al cerințelor menționate la articolul 45c alineatul (5) sau (6) este 1 ianuarie 2022.
- (3) Nivelurile minime ale cerințelor menționate la articolul 45c alineatele (5) și (6) nu se aplică în cursul celor doi ani de la data:
- (a) la care autoritatea de rezoluție a aplicat instrumentul de recapitalizare internă; sau
 - (b) la care entitatea de rezoluție a instituit o măsură alternativă a sectorului privat astfel cum este menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), prin care s-a redus valoarea instrumentelor de capital și a altor instrumente de datorie sau acestea au fost convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau la care au fost exercitate competențele de reducere a valorii sau de conversie cu privire la respectiva entitate de rezoluție, în conformitate cu articolul 59, în scopul recapitalizării entității de rezoluție fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.

- (4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică în cursul perioadei de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca fiind din categoria G-SII sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6).
- (5) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea cerințelor de la articolul 45e sau articolul 45f sau a unei cerințe care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în cazul cărora s-au aplicat instrumente de rezoluție sau a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie menționată la articolul 59.
- (6) În sensul alineatelor (1)-(5), autoritățile de rezoluție comunică instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată pentru fiecare perioadă de 12 luni din cadrul perioadei de tranziție, cu scopul de a facilita o acumulare treptată a capacității sale de absorbție a pierderilor și de recapitalizare. La sfârșitul perioadei de tranziție, cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile este egală cu cuantumul stabilit în temeiul articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), al articolului 45c alineatul (5) sau (6), al articolului 45e sau al articolului 45f, după caz.

- (7) Atunci când stabilesc perioadele de tranziție, autoritățile de rezoluție iau în considerare:
- (a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;
 - (b) accesul la piețele de capital pentru instrumentele de datorie eligibile;
 - (c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.
- (8) Sub rezerva alineatului (1), autoritățile de rezoluție nu sunt împiedicate să revizuiască ulterior fie perioada de tranziție, fie o eventuală cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată, comunicată în conformitate cu alineatul (6).”;
18. La articolul 46, cuvintele „pasivele eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne”;
19. La articolul 47 alineatul (1) litera (b) punctul (ii), cuvintele „pasivelor eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne”;

20. Articolul 48 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) dacă și numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul literelor (a)-(d) de la prezentul alineat este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne rămase, inclusiv instrumentelor de datorie menționate la articolul 108 alineatul (3), în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv cu ordinea de prioritate a depozitelor prevăzute la articolul 108, în combinație cu reducerea valorii prevăzută la literele (a)-(d) de la prezentul alineat, pentru a obține suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).”;

(b) la alineatul (2), cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(7) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), toate creanțele care provin din elementele de fonduri proprii au, în legislația națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu provine dintr-un element de fonduri proprii.

În sensul primului paragraf, în măsura în care un instrument este numai parțial recunoscut drept element de fonduri proprii, întregul instrument este tratat ca o creanță care rezultă dintr-un element de fonduri proprii și îi este atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.”;

21. Articolul 55 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 55

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală prin care creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează datoria recunoaște că datoria respectivă poate face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) datoria să nu fie exclusă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

- (b) datoria să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 litera (a);
- (c) datoria să fie reglementată de dreptul unei țări terțe;
- (d) datoria să fie emisă sau contractată după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secțiuni.

Autoritățile de rezoluție pot decide că obligația din primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică instituțiilor sau entităților în cazul cărora cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) este egală cu cuantumul pentru absorbția pierderilor, astfel cum este definit la articolul 45c alineatul (2) litera (a), cu condiția ca datoriile care îndeplinesc condițiile menționate la primul paragraf și care nu includ clauza contractuală menționată la respectivul paragraf să nu fie luate în considerare pentru această cerință.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că datoriile sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

- (2) Statele membre se asigură că, în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) constată că este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă o clauză prevăzută la alineatul (1) în dispozițiile contractuale aplicabile unei datorii relevante, instituția sau entitatea respectivă notifică autorității de rezoluție opinia sa, inclusiv desemnarea categoriei în care se încadrează datoria, precum și o explicație a opiniei. Instituția sau entitatea furnizează autorității de rezoluție toate informațiile pe care aceasta le solicită, într-un interval de timp rezonabil, în urma primirii notificării, pentru ca autoritatea de rezoluție să poată evalua efectul acestei notificări asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității în cauză.

Statele membre se asigură că, în cazul unei notificări în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat, obligația de a include în dispozițiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1) se suspendă automat din momentul în care autoritatea de rezoluție primește notificarea.

În cazul în care concluzionează că nu este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă în dispozițiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1), ținând seama de necesitatea de a asigura posibilitatea de soluționare a instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție solicită, într-un interval de timp rezonabil după notificarea în temeiul primului paragraf, includerea unei astfel de clauze contractuale. Autoritatea de rezoluție poate, de asemenea, să solicite instituției sau entității să își modifice practicile privind aplicarea derogării de la recunoașterea contractuală a recapitalizării interne.

Datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat nu includ instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de datorie menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 48 subpunctul (ii), în cazul în care respectivele instrumente sunt negarantate. În plus, datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt de rang superior în raport cu datoriile menționate la articolul 108 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la articolul 108 alineatul (3).

În cazul în care autoritatea de rezoluție, fie în contextul evaluării posibilității de soluționare a unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolele 15 și 16, fie în orice alt context, constată că, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, valoarea datoriilor care, în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat, nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1), împreună cu datoriile care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu articolul 44 alineatul (3), se ridică la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității respective, inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare datorat riscului de nerespectare a mecanismelor de siguranță pentru creditori prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează pe baza evaluării menționate la al cincilea paragraf de la prezentul alineat că datoriile care, în conformitate cu primul paragraf, nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) creează un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție aplică competențele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina acest obstacol din calea posibilității de soluționare.

Datoriile pentru care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale clauza prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol sau pentru care, în conformitate cu prezentul alineat, respectiva prevedere nu se aplică, nu sunt luate în calcul pentru cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile.

- (3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea clauzei contractuale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.
- (4) În cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale aplicabile unei datorii relevante o clauză contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest lucru nu împiedică autoritatea de rezoluție să își exercite competențele de reducere a valorii și de conversie în legătură cu datoria respectivă.

- (5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista datoriilor care fac obiectul excluderii prevăzute la alineatul (1) și conținutul clauzei contractuale cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza în detaliu:
- (a) condițiile în care ar fi imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, ca o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol în anumite categorii de datorii;
 - (b) condițiile pentru ca autoritatea de rezoluție să solicite includerea clauzei contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf;
 - (c) intervalul de timp rezonabil pentru solicitarea de către autoritatea de rezoluție a includerii unei clauze contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (7) Autoritatea de rezoluție precizează, acolo unde consideră necesar, categoriile de datorii în cazul cărora o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate constata că este imposibil din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură să se includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, pe baza condițiilor precizate în detaliu ca urmare a aplicării alineatului (6).
- (8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate și modele uniforme pentru notificarea autorităților de rezoluție în sensul alineatului (2).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

22. În titlul IV, denumirea capitolului V se înlocuiește cu următorul text:

„Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile”;

23. Articolul 59 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Obligația de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante poate fi exercitată:

(a) independent de măsura de rezoluție; sau

(b) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea rezoluției specificate la articolul 32, 32a sau 33.

În cazul în care entitatea de rezoluție a achiziționat instrumente de capital și datorii eligibile relevante, în mod indirect prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție, exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a respectivelor instrumente de capital și datorii eligibile relevante are loc în paralel cu exercitarea aceleiași competențe la nivelul întreprinderii-mamă a entității în cauză sau la nivelul altor întreprinderi-mamă care nu sunt entități de rezoluție, astfel încât entitatea în cauză să fie recapitalizată de entitatea de rezoluție, iar pierderile să fie transferate efectiv acesteia din urmă.

După exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante independent de măsura de rezoluție, este efectuată evaluarea prevăzută la articolul 74 și se aplică articolul 75.”;

(c) se introduc următoarele alineate:

„(1a) Competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile independent de măsura de rezoluție poate fi exercitată numai în ceea ce privește datoriile eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a instrumentelor de datorie, astfel cum este prevăzut la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Atunci când este exercitată competența respectivă, statele membre se asigură că reducerea valorii sau conversia este efectuată în conformitate cu principiul menționat la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

- (1b) În cazul în care o măsură de rezoluție este luată în legătură cu o entitate de rezoluție sau, în circumstanțe excepționale care se abat de la planul de rezoluție, în legătură cu o entitate care nu este entitate de rezoluție, cuantumul care este redus, redus ca valoare sau convertit, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1), la nivelul entității respective se ia în considerare la calcularea pragurilor prevăzute la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) litera (a) sau la articolul 44 alineatul (8) litera (a) care se aplică entității în cauză.”;
- (d) la alineatul (2), cuvintele „instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a)”;
- (e) la alineatul (3), partea introductivă și literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:
- „(3) Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:
- (a) dacă s-a constatat, înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție, faptul că condițiile pentru declanșarea rezoluției specificate la articolul 32, 32a sau 33 au fost îndeplinite; sau

- (b) autoritatea corespunzătoare stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) va înceta să mai fie viabilă;”;
- (f) la alineatele (4) și (10), cuvintele „instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu cuvintele „instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a)”;

24. Articolul 60 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Dispoziții privind reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante”;

- (b) la alineatul (1), se adaugă următoarea literă (d):

„(d) valoarea principalului datoriilor eligibile menționate la articolul 59 alineatul (1a) este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau ambele, în măsura necesară pentru a atinge obiectivele de rezoluție stabilite la articolul 31 sau în limita capacității datoriilor eligibile relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.”;

(c) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant sau a unei datorii eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a) este redusă:

- (a) reducerea acelei valori a principalului este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la articolul 46 alineatul (3);
- (b) nicio datorie față de deținătorul instrumentului de capital relevant sau al datoriei eligibile relevante menționate la articolul 59 alineatul (1a) nu subzistă în temeiul sau în legătură cu acel quantum al instrumentului a cărui valoare a fost redusă, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a datoriilor legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii;
- (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor instrumentelor de capital relevante sau ai datoriilor menționate la articolul 59 alineatul (1a), în afara celor prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol.”;

(d) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a efectua, în temeiul alineatului (1) literele (b), (c) și (d) din prezentul articol, o conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital și ai datoriilor eligibile relevante respective. Instrumentele de capital și datoriile relevante sus-menționate pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:”;

(ii) la litera (d), cuvintele „fiecare instrument de capital relevant” se înlocuiesc cu cuvintele „fiecare instrument de capital relevant sau fiecare datorie eligibilă relevantă astfel cum este menționat la articolul 59 alineatul (1a)”;

25. La articolul 61 alineatul (3), se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care instrumentele de capital sau datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a) din prezenta directivă sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45f alineatul (1) din prezenta directivă, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.”;

26. Articolul 62 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital sau datorii eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a), în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45f pe bază individuală, sau instrumente de capital relevante luate în considerare în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală sau pe bază consolidată, o autoritate corespunzătoare respectă următoarele cerințe:

(a) atunci când intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e), după consultarea autorității de rezoluție a entității relevante de rezoluție, aceasta notifică, în termen de 24 de ore de la consultarea autorității de rezoluție respective:

(i) supraveghetorul consolidant și, dacă este distinctă, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;

(ii) autoritățile de rezoluție ale altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat direct sau indirect datorii menționate la articolul 45f alineatul (2) de la entitatea care face obiectul articolului 45f alineatul (1);

(b) atunci când intenționează să efectueze constatarea menționată la articolul 59 alineatul (3) litera (c), aceasta notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în legătură cu care urmează să fie exercitate competențele de reducere a valorii sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, autoritățile corespunzătoare din statele membre în care sunt situate autoritățile competente respective și supraveghetorul consolidant.”;

(b) la alineatul (4), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate în conformitate cu litera (a) punctul (i) sau litera (b) de la alineatul respectiv, evaluează următoarele aspecte:”;

27. la articolul 63 alineatul (1) literele (e), (f) și (j), cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”;
28. la articolul 66 alineatul (4), cuvintele „pasivele eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne”;

29. Articolul 68 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv obligațiile de plată și de livrare, precum și furnizarea de colateral, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizei, o suspendare a obligației în temeiul articolului 33a sau o măsură de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 33a, 69 sau 70 nu constituie nerespectarea unei obligații contractuale în sensul prezentului articol alineatele (1) și (3) și al articolului 71 alineatul (1).”;

30. Articolul 69 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Nicio suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate:

(a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;

(b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

(c) băncilor centrale.”;

(b) la alineatul (5), se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al acestei competențe în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă este adecvată aplicarea suspendării și în cazul depozitelor eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în cazul depozitelor acoperite deținute de persoane fizice, de microîntreprinderi și de întreprinderi mici și mijlocii.

Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție se asigură că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.”;

31. La articolul 70, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența menționată la alineatul (1) din prezentul articol în legătură cu oricare dintre următoarele:

(a) garanțiile sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;

- (b) contrapărțile centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărțile centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; și
- (c) băncile centrale, în ceea ce privește activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de colateral de către instituția aflată în rezoluție.”;

32. La articolul 71, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică:

- (a) sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;
- (b) contrapărților centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; sau
- (c) băncilor centrale.”;

33. Se introduce următorul articol:

„Articolul 71a

Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție

- (1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă în orice contract financiar la care sunt parte și care este reglementat de legislația unei țări terțe clauze prin care părțile recunosc că contractul financiar poate face obiectul exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de suspendare sau de restrângere a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 33a, 69, 70 și 71 și recunosc că au obligația de a respecta cerințele de la articolul 68.
- (2) Statele membre pot solicita, de asemenea, ca întreprinderile-mamă ale Uniunii să se asigure că filialele lor din țări terțe includ, în contractele financiare menționate la alineatul (1), clauze care să excludă ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a restrânge drepturile și obligațiile întreprinderii-mamă din Uniune, în conformitate cu alineatul (1), să constituie un motiv valabil pentru rezilierea anticipată, suspendarea, modificarea, compensarea, exercitarea drepturilor de compensare reciprocă sau executarea garanțiilor în cazul acestor contracte.

Cerința prevăzută la primul paragraf se poate aplica în ceea ce privește filialele din țări terțe, care sunt:

- (a) instituții de credit;
 - (b) firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în statul membru în cauză); sau
 - (c) instituții financiare.
- (3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care:
- (a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;
 - (b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.
- (4) În cazul în care o instituție sau o entitate nu include clauza contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest fapt nu împiedică autoritatea de rezoluție să aplice competențele menționate la articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 în legătură cu respectivul contract financiar.

- (5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu conținutul clauzei prevăzute la alineatul (1), luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor sau entităților.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

34. Articolul 88 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Sub rezerva articolului 89, autoritățile de rezoluție la nivelul grupului instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile menționate la articolele 12, 13, 16, 18, 45-45h, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.”;

- (b) la alineatul (1), al doilea paragraf punctul (i), cuvintele „articolului 45” se înlocuiesc cu cuvintele „articolelor 45-45h”;

35. Articolul 89 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 89

Colegiile de rezoluție europene

- (1) În cazul în care o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale stabilite în Uniune sau întreprinderi-mamă în Uniune, stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale în Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite entitățile respective sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative instituie un colegiu de rezoluție european unic.
- (2) Colegiul de rezoluție european menționat la alineatul (1) de la prezentul articol îndeplinește funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește entitățile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele acestora.

Sarcinile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat includ stabilirea cerinței menționate la articolele 45-45h.

Atunci când stabilesc cerința menționată la articolele 45-45h, membrii colegiului de rezoluție european țin seama de strategia de rezoluție globală, în cazul în care autoritățile țărilor terțe au adoptat o astfel de strategie.

În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluție globală, filialele stabilite în Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și filialele sale nu sunt entități de rezoluție, iar membrii colegiului de rezoluție european sunt de acord cu această strategie, filialele stabilite în Uniune sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniune respectă cerința menționată la articolul 45f alineatul (1) prin emiterea instrumentelor menționate la articolul 45f alineatul (2) literele (a) și (b) către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a acestora stabilită într-o țară terță sau către filialele respectivei întreprinderi-mamă de cel mai înalt rang care sunt stabilite în aceeași țară terță sau către alte entități, în condițiile prevăzute la articolul 45f alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (ii).

- (3) Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniune deține toate filialele din Uniune ale unei instituții dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă din Uniune.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție a unei întreprinderi-mamă din Uniune sau a unei filiale din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanț au valoarea cea mai ridicată.

- (4) Pe baza acordului reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă un alt grup sau colegiu îndeplinește aceleași funcții și sarcini ca cele menționate în prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimiterile din prezenta directivă la colegii de rezoluție europene sunt, de asemenea, înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.
- (5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol, colegiul de rezoluție european funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.”;

36. În anexă, la punctul 6 din secțiunea B și la punctul 17 din secțiunea C, cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu cuvintele „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne”.

Articolul 2
Modificări aduse Directivei 98/26/CE

Directiva 98/26/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «contraparte centrală» sau «CPC» înseamnă o CPC astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;”;

(b) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) «participant» înseamnă o instituție, o contraparte centrală, un agent de decontare, o casă de compensare, un operator de sistem sau un membru compensator al unei CPC autorizate în temeiul articolului 17 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;”;

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 12a

Până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], Comisia revizuieste modul în care statele membre aplică prezenta directivă atât propriilor instituții care participă în mod direct la sisteme reglementate de legislația unei țări terțe, cât și colateralului constituit în legătură cu participarea la aceste sisteme. Comisia evaluează în special necesitatea unor modificări suplimentare la prezenta directivă în ceea ce privește sistemele reglementate de legislația unei țări terțe. Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport în acest sens, însoțit dacă este cazul de propuneri de revizuire a prezentei directive.”

Articolul 3

Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la ... [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la data intrării lor în vigoare în dreptul național, care nu poate fi ulterioară datei de ... [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Statele membre aplică articolul 1 punctul 17 din prezenta directivă, în ceea ce privește articolul 45i alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE de la 1 ianuarie 2024. În cazul în care, în conformitate cu articolul 45m alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție a stabilit un termen pentru îndeplinirea cerințelor care expiră după data de 1 ianuarie 2024, data aplicării articolului 1 punctul 17 din prezenta directivă, în ceea ce privește articolului 45i alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE este aceeași cu termenul pentru îndeplinirea cerințelor.

- (2) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
- (3) Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele